

KOMMUNISTISK POLITIK

Foran indenrigsministeriet, Tunis, den historiske 14. januar 2011

REVOLUTIONEN GÅR VIDERE!

Nr. 2
15. årg.

2011
21. januar

4. februar
Støttepris 20 kr.

Tema: Tunesien - Den uventede revolution

- Retten til et liv efter arbejdet s. 2 • Nye fronter i Tunesien s. 3 •
- Valgkamp og voksende desperation s. 4 • Indspark fra DKU s. 5 •
- Når det daglige brød bliver ubetaleligt s. 6 • Nye terrørsager s. 8 •
- Løgner om arbejdskraftmangel s. 10 • To flade og én klemme s. 11 •
- 12 krav til en ny regering s. 12 • Fra spontan protest til opstand s. 14 •
- Den tunesiske ungdom vil revolution s. 16 • PCOT: Appel til tuneserne s. 18 •
- De rigeste amerikaneres klassekrig s. 21 • Debat s. 22 •
- Stop tyven! s. 23 • Århus: Hvem er de skøre? s. 24

Retten til et liv efter arbejdet

KOMMUNISTISK POLITIK

VKO går til valg på sikre, at danskerne skal have den seneste tilbagetrækningsalder og dermed den højeste pensionsalder i den sammenlignelige verden.

Da den notorisk løgnagtige statsminister i sin nytårstale gjorde det klart, at han ville bryde det elendige såkaldte 'velfærdsförlig' med socialdemokraterne og De Radikale fra 2006, 'glemte' han at sige, at han udover lynhurtigt at slagte efterlønnen (for alle) også vil hæve pensionsalderen for alle.

Fjern efterlønnen og hæv pensionsalderen! Er parolerne. Det er ikke ligefrem hvad almindelige danskere vil flokkes på Slotspladsen for at demonstrere for. Til gengæld vil der være jubel i EU's hovedkontorer i Bruxelles, hvis planen går igennem.

I 2030 skal den generelle pensionsalder, folkepensionsalderen, være 68 år. Muligheden for tilbage- trækning fra 60/62 år (og for en fleksibel tilbagetrækning) skal helt væk. Og så vil man indføre en fremadskridende pensionsalder efter 2030. Der vil for fremtiden være konstant usikkerhed om, hvornår man kan gå på pension. Men ifølge finansministeriets beregninger vil en nyfødt fra 2011 kunne forvente at få folkepension som 74-årig! De nyfødte kan ikke spørges, om det er det de vil – men alle andre over 18 kan svare for dem.

Efterlønnen skal afskaffes helt for alle, der i dag er under 45 år, uanset om de har betalt til ordningen eller ej. Men folk over 45 vil heller ikke kunne regne med den store gevinst. Er man født i andet halvår 1965 vil man først kunne gå på efterløn, når man er 67½ og på folkepension et år senere, når man er 68½. Kun hvis man er født i 1953, eller før, vil man være berettiget til at gå på efterløn som 60-årig, selvom alle andre også har betalt til ordningen for at have den mulighed. Er man fra 1954 eller senere bliver pensionsalderen simpelt hen sat i vejret.

VKO-flertallet vil fratage dig retten til et liv efter arbejdet. Fratage almindelige folk den ret – for millionærer og lignende gælder som bekendt helt andre regler. Og de vil gøre det med en sådan nidkærhed, at den tredje alder forsvinder. Der bliver ingen glad pensionisttilværelse. Med mindre du bliver handicappet og alvorligt syg, fysisk eller psykisk, og livet derfor er knap så sjovt, skal du regne med at arbejde til døden. Det er

VKO's seneste 'velfærdstilbud' til børn som unge og midaldrende. Siger man ja tak og holder VKO ved magten er man selv ude om det – og så dum har ingen lov at være.

Pensionsslagtingen er helt efter EU's anvisninger. For EU-landene skal "sætte mere ind på at afskaffe efterlønsordninger og hæve den lovbestemte pensionsalder", som det hedder i EU-kommissionens rammeplan for EU-landenes økonomiske politik i 2012, den første såkaldte årlige vækstundersøgelse, der skal lægge rammerne for medlemslandenes finanslove fra næste år og sikre gennemførelsen af EU's politik også hos de skeptiske.

– Vi må hurtigst muligt gennemføre pensionsreformer og sikre os, at dagpengeordningerne tilskynder folk til at arbejde, sagde kommissionsformand Manuel Barroso ved forelæggelsen, og erklærede: - Der er tale om en ny fase i den europæiske integration.

VK-regeringen har begejstret tilsluttet sig EU's politik for 'økonomisk regeringsførelse' med mulighed for strafsanktioner over for de enkelte medlemslande, som ikke gennemfører unionens politik. Også S, De Radikale og (sikkert) SF slutter op. Udover opgivelsen af den økonomiske selvbestemmelsesret vil VKO ved det kommende folketingsvalg også have mandat til at fortsætte krigene. Den har tilmed planer om at udsende danske kampsoldater til Afrika, i første omgang til Somalia.

Da S/SF sidste sommer fremlagde deres 'Fair løsning' konstaterede APK:

- Vi risikerer altså både VKO's nedskæringer og halverede dagpenge - og at skulle arbejde længere.

Det er et rigtig skidt perspektiv, og det er ikke blevet mindre sandsynligt - til trods for den forstærkede valgkampsetorik. Tværtimod er der nu stærke bestræbelser i gang for at kombinere VKO's og EU's nedskæringsplaner og S/SFs mer-arbejdsplan, skiddet med lortet, pøde pesten ed koleraen. Ikke mindst efter er valg, uanset vinderen.

APK har derfor opstillet '12 krav til en ny regering', uanset hvilken, som vi opfordrer arbejderne og det brede og progressive Danmark til at gå sammen om!

Redaktionen 18. januar 2011

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for

APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Egilsgade 24, kld.
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83

e-mail: apk@apk2000.dk

Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis

KP's hjemmeside/
Netavisen:
www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:
www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser
Halvår (12-13 nr.) 375 kr.
År (25 nr.) 675 kr.

Institutioner
1 år 940 kr.

Betales til

Foreningen Oktober Forlag
Giro 1-663-4271

Deadline næste nr. 28.01.11

Tunesien: Nye fronter trækkes op

De revolutionære udviklinger i Tunesien og deres hurtige tempo har forbløffet hele verden. Ingen af imperialistmagterne – hverken EU, med den gamle kolonimagt Frankrig i spidsen, eller USA – forstod dybden eller kraften i den folkelige opstand, der blev næret af 23 års total undertrykkelse med en smilende turistfacade, der blev rost og støttet af de vestlige regimer og medier. Under masseprotesterne blev der også båret plakater med påskriften 'Ben Ali er morder – Frankrig er medskyldig!'

Ifølge en ny opgørelse fra den midlertidige regering blev 78 dræbt under demonstrationerne.

Opstanden har en klar anti-imperialistisk og anti-kolonialistisk retning. De islamistiske kræfter har ikke været i stand til at præge og splitte det. Og det er netop denne sekulære og sociale karakter, der gør det ekstraordinært farligt for den herskende imperialistiske verdensorden og for de arabiske regimer, der følger samme linje som Ben Ali, som blev jaget på flugt af sit folk.

Det tunesiske borgerskab og deres imperialistiske partnere forsøger nu at redde, hvad de kan, og forhindre revolutionen i at bevæge sig videre. Derfor skyndte efterladte nøglepersoner fra Ben Ali-styret såsom den midlertidige præsident Fouad Mebazza og den gamle premierminister Mohammed Ghannouchi, der fortsatte i denne funktion, at danne en ny regering.

Weekenden efter Ben Alis flugt var præget af uro. Ben Alis efterladte sikkerhedsstyrker søgte med plyndringer og skyderier at skabe mest mulig uro. Det siges, at Ben Ali før sin flugt instruerede dem om at udløse en borgerkrig, der kunne bane vejen for hans tilbagevenden. Men hæren har sluttet op om den midlertidige præsident og overgangsstyret og håndhæver undtagelsestilstanden. Mange steder er politiet fordrevet af det revolutionære folk.

Den såkaldte nationale enhedsregering er sammensat efter drøftelser med den legale opposition fra Ben Ali-tiden, som udelukkede Tunesiens

Kommunistiske Arbejderparti (PCOT) og islamistiske partier. De legale oppositionspartier skal være det figenblad, der skal skjule, at de grundlæggende magtforhold er intakte på trods af revolutionen og det tunesiske folks krav om forandring.

I den ny regering sidder folk fra Ben Alis parti RCD (Det Konstitutionelle Demokratiske Parti) på de centrale poster som premier-, udenrigs-, indenrigs-, forsvars- og finansministerierne. Regeringsdannelsen fandt sted, mens tusinder, heriblandt faglige ledere, demonstrerede i nærheden af regeringsbygningerne med krav om, at RCD forsvinder helt fra magten. De blev mødt med tåregas.

Det forhadte RCD er tilknyttet det socialdemokratiske Socialistisk Internationale, og Ben Ali betegnedes som 'socialist'.

Fra statsledere og imperialistiske medier har der ikke været nogen ende over jubelen over de demokratiske indrømmelser, den midlertidige regering har lovet. Ud over et parlamentsvalg, som man vil afholde om seks måneder (selvom forfatningen siger to), som skal overvåges af internationale observatører, vil man bl.a. gennemføre fuldstændig pressefrihed, indbefattet på internettet, løslade alle politiske fanger, legalisere forbudte politiske partier, sikre arbejdsmuligheder for menneskeretsorganisationer og meget andet godt. Det er værd at bemærke, at de samme politikere og medier i 23 år støttede og roste Ben Alis diktatur, og at deres bekymring

Lille land – Stor nation

Tunesien var det første arabiske land, som afskaffede slaveriet, i 1848. Det første arabiske land, som indførte en forfatning, i 1861. Det første arabiske land til at afskaffe polygami, i 1956. Det første arabiske land til at legalisere abort, i 1973. Og i dag altså det første arabiske land til at smide sin diktator på porten uden udenlandsk 'hjælp'.

for demokratiet kan dateres til den demokratiske folkeopstands udvikling efter årsskiftet 2011.

Tunesiens Kommunistiske Arbejderparti (PCOT), som blev forbudt af Ben Ali, arbejder for en demokratisk republik og har forlangt RCD og Ben Alis folk helt væk fra magten. Efter Ben Alis fald søgte det at skabe en aftale herom blandt alle oppositionsgrupper, men den legale opposition lod sig altså friste af ministerposter.

- Vi anerkender ikke den nationale enhedsregering, sagde Hamma Hammami, leder af det forbudte PCOT, i et interview med France24, kort før den ny regering blev proklameret: - Det vil være en fortsættelse af Ben Ali-regimet uden Ben Ali, bare med en mere demokratisk fernis.

En lang række andre oppositionskræfter, der har været aktive i opstanden, er af samme opfattelse. Nye fronter trækkes op i Tunesien, hvor den revolutionære bølge ikke er slut.

Den nye regering har bred opbakning fra de samme internationale kræfter, som støttede Ben Ali.

Men allerede dagen efter regeringsdannelsen (18. januar) begyndte den at vakle, da Tunesiens største fagforbund UGTT meddelte, at det ikke længere støtter den, og tre ministre med tilknytning til UGTT, der spillede en væsentlig rolle i opstanden, trak sig.

Der er meget på spil både for magthaverne og folkene. Og ikke bare i de arabiske lande. En vellykket revolutionær proces i Tunesien vil få verdenshistorisk betydning.

Valgkamp og voksende desperation

*Det ser ikke kønt ud, når
VKO kaster sig ud i
valgkamp:
Dronningeslagtning, knuste
glas og byger af løgne*

Rygterne om et lynvalg har været stærke. Og de tog ikke mindst til, da en enkelt opinionsundersøgelse spredte hysterisk glæde i 'blå blok', fordi den gav VKO et fornyet flertal. Det var Løkke Rasmussens 'statsmandsagtige' nytårstale, som gav bonus for mod og mandshjerte, forklarede regeringspartierne spindoktorer.

Uheldigvis for dem viste det sig snart at være en enlig svale, måske med en indbygget skævhed, fordi opinionsinstituttet benyttede sig af internetundersøgelse. Samtlige andre meningsmålinger efter nytår har vist et solidt, eller tilmed meget solidt, flertal til 'rød blok'. Meget logisk viser andre målinger, at danske vælgere foretrækker Helle Thorning Schmidt som statsminister frem for Løkke.

Så valget blev ikke udskrevet i den omgang. Men valgkampen kørte videre

*Løkke-regering i krise.
Fra ministerrokaden 23. februar 2010*

i høje omdrejninger, og VKO's tilværelse forpestedes af nye skandaler med ministre og ordførere i hovedrollerne.

Uskøn exit

Og så skete der noget uventet: De Konservative slagtede deres formand, udenrigsminister Espersen, mens hun var bortrejst i embeds medfør. Det foregik som en lynslagtning, fra den ene dag til den anden, måske som et led i forberedelsen af et lynvalg. Da Espersen vendte lidt tidligere hjem, var tingene afgjort. Hun havde intet valg andet end at trække sig.

Afløseren stod parat: Det blev den nydelige slipseherre Lars Barfoed, der trak det længste strå i magtkampen med Brian Mikkelsen, og i næste dage lod

sig fejre i medierne og TV-underholdningsprogrammer. Før han blev medlem af folketinget havde han været sekretær i Dansk Arbejdsgiverforening og direktør i diverse lobbyorganisationer for detailhandelen. Det kvalificerede ham til at blive familie- og forbrugerminister hos Anders Fogh. I den egenskab var han så flink ved sit gamle bagland, at han så gennem fingre med manglende fødevarekontrol, hvad der eksploderede i skandaler om salg af kød af ringe kvalitet langt efter udløbsdatoen. Da rigsrevisionen placerede ansvaret i hans ministerium, måtte han afgå med Dansk Folkepartis stemme.

Det forhindrede ham ikke i at vende tilbage som transportminister 2008-2010 og som justitsminister fra februar 2010. Eller som ny partileder.

Baggrunden for slagtningen af Espersen var elendige opinionstal, der tegner til en halvering af De konservative i folketinget. Folketingspartierne ledere skal sælge billetter. Og Lene Espersen røg ned i et medie hul, hun ikke kunne komme ud af, og solgte ingen.

Det blev en uskøn exit for den nu forhenværende partiformand, som lidt

VKO's pensionsangreb skal slås tilbage!

*LO indkalder til
stormøde for tillidsfolk den
2. februar i Odense. Der
må arbejdes for samlede
demonstrationer over hele
landet*

Hvordan slås VKO-regeringens nye angreb tilbage, der vil fjerne efterlønnen og gøre folkepensionen til et næsten uopnåeligt gode?

Det har ikke ligefrem sneet med initiativer. Der er en udbredt tro på, at angrebet vil gå i sig selv igen med et valg og en ny regering. Men det er ingen garanti, for VKO-regeringen kan godt forsøge at køre pensions- og efterløns-'reformen' igennem inden et valg, bare baseret på det i dag eksisterende flertal. Og under alle omstændigheder vil EU også efter et valg og af en ny

regering kræve fjernelse af efterlønnen og højere pensionsalder. Så der er al mulig grund til at mobilisere til kamp imod det, og søge at skabe en fælles bevægelse, som omfatter alle generationer, for det nuværende pensionsangreb rammer i særdeleshed alle fra 0-58.

De uges – indbefattet de studerende organisationer – må komme frem, ligesom en lang stribe interesseorganisationer, EU-modstanden o.s.v.

LO har meddelt, at det, for første gang i flere år, indkalder til et landsdækkende møde for tillidsfolk og fagligt aktive i Odense Congress Center 2. februar 2011 fra 12.30-16.30 for at drøfte, hvordan angrebet på efterlønnen slås tilbage. Der forventes mindst 1000 deltagere.

- Det utraditionelle initiativ er nødvendigt, fordi regeringens planer om at afskaffe efterlønnen primært rammer

LO-lønmodtagerne, siger LO's formand, Harald Børsting. Det er forbausende, at Børsting kalder landsdækkende faglig aktivitet for et 'utraditionelt initiativ'. Dansk LO er ikke kendt for at være dem, der først går på barrikaderne. Snarere som dem, der slet ikke gør det. Man undlod simpelthen at deltage i den fælleseuropæiske aktionsdag, som Euro-LO indkaldte til i september sidste år.

- Vi synes, at det er rigtig godt, at LO har taget initiativ til at samle landets tillidsfolk. Der er behov for at sige stop overfor regeringen, men der er også brug for at samles om at sætte aktiviteter i gang og få diskuteret politik, Vi skal have så mange tillidsfolk til Odense som muligt, så vi kan få sat en offensiv dagsorden, så vi kan få en ny regering og en ny politik, siger Anders Olesen formand for byggefagene i København og Fagligt Ansvar.

endnu fortsætter som udenrigsminister. Nu skal Barfoed redde mandater.

Angstens taktik

Uskøn er ordet, når man ser på den trængte regerings optræden, der er så hidsig, at det i sig selv er et tegn på, at en valg kan være snublende nært, selv om de negative opinionstal lægger en dæmper på Løkkes lyst til i læremesteren Anders Foghs stil at udskrive overraskelsesvalg. Og lige meget hvornår valget kommer, bliver det ingen overraskelse.

Medierne er stillet ind på valg, og debatudsendelserne i TV bliver til skarpe opgør, der afslører de store interesser, der er på spil. I en ophidset TV-debat mellem finansminister Hjort Frederiksen og 'rød bloks' bud på en ny Ole Sohn væltede V-ministeren sit glas på gulvet, mens Sohn råbte, at han løj om S/SFs politik.

Hjort hævdede at en S/SF-regering vil hæve boligskatterne. Dagen efter bataljen fik han støtte i det fra sin regeringsleder.

VK følger stift i Foghs fodspor også når det gælder en anden sag: Beskyld modstanderne for noget, skræmmer vælgere eller skaber angst, uanset hvad, og uanset sandhedsværdien. Den med boligskatterne har en lang borgerlig tradition: En sort hånd snupper parcelhuset!

Anders Fogh påstod, at antikrigsbevægelsen støttede Saddam Hussein og gik terroristernes ærinde. Og det gør V, K og O stadigvæk. Terrorister vil få frit spil i gader og på tog under en anden regering.

Først og fremmest skal der fremmanes et billede af, at enhver anden politik end VKO's fejlslagne og følgagtige nyliberale politik vil betyde katastrofe for landet, selvom den er indtruffet og VKO var ansvarlig.

Dansk Folkeparti er klar over de dårlige odds for at bevare en afgørende indflydelse, og søger at distancere sig fra VKs mest oplagte fadæser og pudse en falmet 'social' profil. Opinionstallene tyder på, at også DF får tilbagegang. Dets appel er svækket.

Det er desperationen, som driver VKO's uskønne valgkamp – og der er intet, som tyder på, at den ikke vil blive større.

De unge siger:

Fingrene væk fra efterløn og pensionsalder

Af Cathrine Pedersen

For os unge, der ikke engang er kommet ud på arbejdsmarkedet, eller først lige er trådt derud, er efterløn, pension og pensionsalder en fjern og abstrakt størrelse. Det ligger rigtig langt væk. Faktisk 40-50 år ude i fremtiden, og så meget kan og skal ske, inden det bliver aktuelt.

Det er ikke rigtig noget, vi forholder os til, eller hidser os op over. Selvom det selvfølgelig ikke er ny undgået vores opmærksomhed, at den franske ungdom var massivt på gaderne, da et stort flertal af franskmændene protesterede mod Sarkozys 'reform', der hævdede pensionsalderen og forringede tilbagetrækningsordningerne. Den blev gennemtrumfet, men modstanden er der endnu. Og først log fremmest betød kampen, at der blev slået bro henover generationskløfter. For unge og gamle har en fælles fjende: EU's, regeringens og de riges nyliberale reformer.

Der er dog ualmindelig god grund til både at forholde os til og hidse os grundigt op over de fremtidsperspektiver omkring pensionsalder, som Arbejderbevægelsens Erhvervsråd påviser i deres analyse af den planlagte reform.

Det er nemlig os, der rammes hårdest. Og det handler om, at vi skal have samme rettigheder som vores forældre og bedsteforældre. Bare fordi vi ikke er trætte og nedslidte endnu, betyder det ikke at vi ikke bliver det. Og vi skal have ret til et liv efter arbejdet, også selvom vi ikke er slidt helt færdige eller afdøde. Et godt liv, tilmed.

De siger, at der bliver brug for mange flere hænder på arbejdsmarkedet. Så mange at folk ikke skal have lov til at gå på pension, men knokle videre i årevis. Men i de næste mange år er der ikke udsigt til andet end massearbejdsløshed. Det største sociale problem er ikke, at 60+ere går på pension, men at en generation af kriseunge ikke kan få arbejde.

Når fremskrivningerne viser, at en nyfødt i dag tidligst vil kunne trække sig tilbage fra arbejdsmarkedet som 74½, så betyder det at der skal pukles i rigtig, rigtig mange år, umenneskeligt mange år. Det er simpelt-hen det glade vanvid.

Løgner om at nedslidningen og dermed behovet for efterløn (og åbenbart også almindelig folkepension!) er forsvundet med de industrielle jobs, bliver gentaget igen og igen.

Men sandheden er en anden. På gulvet i den offentlige sektor, bag kasseapparaterne, blandt håndværkere og ufaglærte er tempoet blevet skruet op, og hænderne blevet færre. Dermed er der nærmest *nedslidningsgaranti*.

I virkeligheden er regeringens pensionsudspil blot et krav om, at alle dem der arbejder i de mest udsatte og belastende jobs skal arbejde, til de går i graven.

Af denne grund mener DKU at det er på tide, at også vi unge går til kamp mod de uhyrlige planer, der lægges for vores fremtid. Fingrene væk fra efterlønnen, pensionen og pensionsalderen.

Vi har alle sammen ret til et liv efter arbejdslivet.

Cathrine Pedersen er formand for DKU

Ny fødevareprisbølge

Når det daglige brød bliver ubetaleligt

I Danmark stiger madpriserne i lyn tempo, og i mange andre lande ser det langt værre ud. Verdens stormagter har sat sig på den globale fødevareproduktion, og spekulanter presser priserne til det yderste

Intet er tilsyneladende ændret, siden spekulanter i 2008 fik verdens fødevarerpriser til at stige til det uhyrlige, og millioner gik på gaden i protest. I 2010 nåede priserne samme niveau, som da de var højest, da krisen satte ind. I mange lande har man igen set kæmpeprotester mod de stigende madpriser. I Tunesien var det en af de faktorer, som satte en revolution i gang.

I løbet af 2010 er spekulation i fødevarer blevet endnu mere udbredt, og FN's fødevarerorganisation FAO advarede i begyndelsen af januar i år om, at priserne i december var nået samme højde som i sommeren 2008. Det er især sukker og madolie, der er trækker prisindekset op, men alle fødevarer har oplevet en stigende tendens.

For den fattigste befolkning i udviklingslandene har prisstigninger på fødevarer og foder betydet en truende hungersnød. Men prisstigninger rammer også den fattigste del af befolkningen i de industrialiserede lande.

Ekstrabladet skønner f.eks., at der i Danmark kan forventes prisstigninger på 20 % på kød og 10 % på brød. Avisen har beregnet, at en gennemsnitsfamilie må regne med at skulle slippe 4.000 kr. ekstra om året, hvis de høje priser holder.

Spekulation i mad

Hovedårsagerne til fødevarekrisen og prisstigningerne er ved første øjekast et samspil mellem den almindelige økonomiske krise og dårligt vejr og/eller kronisk krigstilstand i en række lande.

Den almindelige krise betyder, at spekulanter i nogen grad har søgt mod

Demonstration i Jordan mod fødevareprisstigninger

råvarer, og herunder fødevarer. Store lagre købes op og gemmes i forventning om, at priserne vil stige, når mennesker og dyr begynder at sulte.

Spekulation er også den væsentligste enkeltårsag til de rekordhøje priser på benzin og diesel. Prisbobler drevet af spekulation vil uundgåeligt sprænge. Enten fordi afsløres, at der spekuleres for lånte penge med dækning i tomme boliger belånt til op over skorstenen, eller som følge af, at befolkningen går til resolut modstand.

Sommerens tørke i Rusland betød, at Putin indførte et eksportforbud for hvede for at sikre, at der var nok til Ruslands selvforsyning. Rusland står ellers for omkring 14 % af verdens eksport af hvede, mel og lignende produkter.

Eksportforbuddet er blevet forlænget, indtil høsten i 2011 er i hus som konsekvens af at nogle af de russiske eksportører valgte at lægge hveden på lager i stedet for at sælge på det indenlandske marked.

Det udløste til gengæld glade dage i USA, der netop havde hvede på lager til at overtage de russiske kontrakter, naturligvis til en lidt højere pris.

2010: Stort høstår

Også andre steder i verden blev høstuddbyttet ramt af oversvømmelse eller af tørke. Men overordnet blev 2010 et stort

år, hvad høstuddbyttet angår.

FAO vurderer, at verdens kornproduktion vil blive 2.229 millioner tons (inkl. ris), hvilket vil betyde, at det er det tredje mest udbytterige år nogensinde, kun 1,4 % under rekordåret 2009. Den samlede produktion er fordelt på 653 millioner tons hvede (4 % mindre end 2009), 1.110 millioner tons foderkorn og 466 millioner tons ris, hvilket er en stigning på 2,3 %.

De lande, der er hårdest ramt af fødevarekrisen, er også de lande, der er ramt af krig.

FAO anslår, at 29 lande – hovedsagelig i Afrika – vil få brug for hjælp udefra til at brødføde flygtninge fra krig, tørke eller andre plager. Såsom en regering, der bruger alle pengene på våben og soldater, som f.eks. Etiopien, eller at landbrugsjord bruges på afgrøder, der har en højere pris end fødevarer, som f.eks. valmuer.

Udsigterne for 2011 er endnu usikre, fordi høsten på den nordlige halvkugle endnu ikke er gået i gang, og klimaeffekterne kan endnu ikke overskues. Især har vejret drillet hos landbrugseksportører som Argentina, med både tørke og store mængder regn. Det skyldes ikke klimaforandringer, men det tilbagevendende vejrfænomen over Stillehavet, der kaldes La Niña, som gerne efterfølger vejrfænomenet El Niño.

Argentina er verdens førende eksportør af sojaolie og sojamel og den

Protest i Indien mod fødevarerprisstigninger

tredjestørste globale leverandør af sojabønner. Argentina er også en stor hvedeleverandør og næststørste majsudbyder. Som følge af udsigten til prisstigninger har den argentinske regering forsøgt at regulere eksporten med toldsatser, hvilket både i 2008 og i januar 2011 har udløst en kamp om, hvilke dele af fødevarerindustrien der skal vinde mest på prisstigningerne. Sikre tabere er den fattigste del af befolkningen og de små landbrug.

Kapitalens sultlogik

Den egentlige årsag til prisstigningerne er et system, der tillader, at der overhovedet kan spekuleres i prisen på mad. Det er i sig selv en hån mod den ene milliard mennesker, der altid er sultne. Mens en stor del af den globale befolkning sulter, har stormagternes fødevarerindustrier systematisk spekuleret i at opretholde fødevarer-usikkerhed gennem næsten 30 år.

Investeringerne i industrialiseringen af udviklingslandenes landbrug er faldet fra 18 % af den samlede bistand i 1979 til blot 2,9 % i 2006.

Også udviklingslandenes egne offentlige investeringer i landbruget er faldet i løbet af denne periode, med en tredjedel i Afrika, og med så meget som to tredjedele i Asien og Latinamerika.

Virkeligheden er, at kontrol over fødevarerforsyningen bliver brugt som

et af imperialismens centrale våben mod den fattigste del af jordens befolkning.

Det er selvfølgelig en politik, der er i total modsætning til FN's verdenserklæring om menneskerettighederne fra 1948, der slog fast, at alle har ret til mad.

De umådelige bjerge af mad, der smides ud som affald i Europa og USA fra supermarkeder og private husholdninger, er kun med til at indramme billedet af en verdensorden, der alt for længe har været bundrædd.

Men noget er faktisk anderledes ved indgangen til 2011 frem for 2008:

Karakteren af demonstrationerne verden over mod de stigende fødevarerpriser er mere revolutionær end blot desperat. I folkerige lande som Indien og Bangladesh har set store protester. I Kina er madprotesterne til stor bekymring for regimet. Og i arabiske lande som Egypten, Jordan og Algeriet har der været demonstrationer forbundet med en protest mod andre sociale problemer.

De stigende leveomkostninger har sammen med flere års udbredt arbejdsløshed og fattigdom udløst en bølge af protester verden over, der kan gå hen og blive en tsunami – med Tunesien som foregangsland.

Og borgerskabets regeringer tvinges på retræte, til at give indrømmelser

Landbruget i udviklingslande bliver holdt nede

eller falde, mens demonstranterne fortsat kæmper mod kapitalens sultlogik.

-fsk

Abonnementspriser 2011

Der er annonceret en væsentlig stigning af portopriserne 1. april 2011. Vi har derfor måtte forhøje abonnementspriserne for 2011 således:

Helårsabonnement 675 kr

Første halvår 375 kr.

Andet halvår 400 kr.

Institutionsabonnement
kun helår 940 kr.

Løssalgpris ændres ikke.

Alle priser er incl. moms. Vi tager forbehold for ændringer for 2. halvår, hvis de foreløbige portopriser pr. 1.4. ikke holder.

Kommunistisk Politik

Husk at forny abonnementet!

*Horserød-Stutthof Foreningen:***Vi ser frem til 'terrorsagen' med sindsro**

Hvad anklagen mod Horserød-Stutthof Foreningen angår, er vi uskyldige i anklagerne om støtte til terrororganisationer – vi har ikke støttet terrororganisationer og vil aldrig gøre det!

Vi har støttet frihedsbevægelser og modstandsorganisationer og – med et yderst beskedent beløb – støttet den humanitære indsats i Gaza efter det israelske angreb i 2008 og 2009.

Vi er modstandere af terrorisme, også statsterrorisme, som den bedrives af Danmarks allierede – og regeringens forbillede – USA.

Men vi vil derimod til enhver tid støtte mennesker, som kæmper for fred, frihed og national uafhængighed mod krig og undertrykkelse. Det gælder under alle forhold.

Vi ændrer ikke vore holdninger og meninger til de forrykte og diskriminerende terrorlove – en afskrift af tidligere præsident Bushs "Patriot Act" – som først og fremmest er beregnet til at så angst i befolkningen, så den holder

*Horserød-Stutthof Foreningen, 1970.
Rejse til koncentrationslejren Stutthof.*

mund og afholder sig fra at udvise nogen form for solidaritet og politisk stillingtagen.

Det er de love, vi skal dømmes for at have forbrudt os imod. Det er en kendsgerning, at terrorlovene undergraver

borgernes retssikkerhed og i sidste ende demokratiet i vort land. Det er, hvad den kommende retssag kommer til at dreje sig om, står det til os.

Fordi en tilfældig justitsminister finder det politisk formålstjenligt at slæbe

Tiltale i to sager om terrorfinansiering – mod Horserød-Stutthof Foreningen og Den Faglige Klub, København

*Rigsadvokaten
11. januar 2010*

Justitsministeren har tiltrådt Rigsadvokatens indstilling om at rejse tiltale i to sager om økonomisk støtte til organisationerne FARC og PFLP. Rigsadvokatens indstilling til justitsministeren er afgivet efter indstilling fra Københavns Politi og Statsadvokaten for København og Bornholm.

Der vil i begge sager blive rejst tiltale for overtrædelse af straffelovens § 114 b, nr. 1 og 2. Efter disse bestemmelser er det strafbart at indsamle og yde økonomisk støtte til grupper, der begår eller har til hensigt at begå terrorhandlinger.

I den ene sag vil der blive rejst tiltale mod Horserød-Stutthof Foreningen og mod foreningens formand.

Københavns Politis efterforskning i denne sag blev indledt i oktober 2006 på baggrund af et brev fra Horserød-

Stutthof Foreningen til Justitsministeriet, hvoraf det fremgik, at foreningen havde støttet FARC og PFLP. Herudover sendte Horserød-Stutthof Foreningen i perioden fra februar 2009 til januar 2010 en række breve til Justitsministeriet, hvoraf det fremgik, at foreningen havde indsamlet og ydet økonomisk støtte til PFLP. Den økonomiske støtte beløber sig samlet til 18.690 kr.

I den anden sag vil der blive rejst tiltale mod talsmanden for Den Faglige Klub, København.

Københavns Politi indledte efterforskning i denne sag, da Den Faglige Klub, København, i december 2007 udsendte en pressemeddelelse, hvoraf det fremgik, at klubben havde besluttet at støtte FARC med 10.000 kr.

Efterforskningen og afgørelsen af spørgsmålet om tiltale har i begge sager afventet den endelige afgørelse af den såkaldte "Fighters and Lovers-sag" og

sagen mod talsmanden for Foreningen Oprør. Begge disse sager vedrørte økonomisk støtte til FARC og PFLP og er nu afgjort.

Sagerne vil blive behandlet som domsmandssager ved Københavns Byret.

Der vil ikke kunne gives yderligere oplysninger om sagernes indhold.

Baggrund:

Der er tidligere sket domfældelse i to sager vedrørende økonomisk støtte til organisationerne FARC og PFLP.

I den såkaldte "Fighters and Lovers-sag" stadfæstede Højesteret den 25. marts 2009 Østre Landsrets domfældelse af seks personer for forsøg på indsamling af økonomisk støtte til FARC og PFLP.

I den anden sag skete der domfældelse af talsmanden for Foreningen Oprør for medvirken til bl.a. forsøg på

Anton Nielsen formand for Horserød-Stutthof-foreningen

os i retten, fortsætter vi vor kamp – vi lader os ikke kyse. Det er forsøgt før.

Må vi blot erindre om, at stifterne af vor forening også blev hængt ud for terrorisme med fatale konsekvenser for den enkelte. Det var i årene 1940-1945. Et nidkært dansk politi jagtede og fængslede dem på tysk ordre og med den danske regerings fulde opbakning. Senere kom det til en parodisk ”rettergang”, som for mange fik en dødsdoms virkning i udryddelseslejren Stutthof.

En del af den danske historie, som man helst ikke taler for meget om.

Så vi ser frem til retssagen med sindsro, vi har intet at skjule. Det er derimod andre, der har. Det fremgår tydeligt af de afsløringer, som WikiLeaks dagligt bringer frem i dagens lys.

Vi vil bruge den kommende retssag til en grundig politisk forårsrensning. Det er der stærkt brug for i Danmark i 2011.

at yde økonomisk støtte til FARC og PFLP. Sagen blev afgjort af Københavns Byret den 15. marts 2010. Det blev i begge sager lagt til grund, at organisationerne FARC og PFLP begår eller har begået terrorhandlinger omfattet af straffelovens § 114.

Horserød-Stutthof Foreningen blev ifølge informationsmateriale fra foreningen i sin tid stiftet af de overlevende kommunister fra Horserødlejren og den nazistiske udryddelseslejr Stutthof. Foreningen er i dag ifølge informationsmaterialet ”en aktivt arbejdende antifascistisk forening”, og ”kampen mod den fascistiske terrorlovgivning” angives at være et hovedpunkt på foreningens dagsorden.

Den Faglige Klub, København, er ifølge en pressemeddelelse fra klubben ”en sammenslutning af tømrere, snedkere, sadelmagere og andre medlemmer af forbundet Træ-Industri-Byg (TIB) i København med holdninger til venstre for socialdemokraterne”. Den Faglige Klub er således ikke en fagforening eller en del af forbundet Træ-Industri-Byg.

Selskaber overvåger dit brok på Facebook

Bruger du Facebook og Twitter til at komme af med galde, så tag dig i akt. Banker og teleselskaber læser med

Da 31-årige Lara Mulady for tredje gang på et par uger ikke kunne få kontakt til sit trådløse internet, luftede hun sin irritation på Twitter. Kort tid efter landede en mail fra bredbåndsudbyderen i hendes private mailbox. Selskabet ville bare lige høre, om hun havde brug for hjælp.

Det er hun langt fra den eneste, der har oplevet. Danske Bank, Telenor, SAS og Fullrate er alle eksempler på store selskaber, der følger med i, hvad der bliver skrevet om dem på de nye medier.

”Vi holder øje og forsøger løbende – hver dag, faktisk – at danne os et overblik over, hvad vores kunder skriver om os rundt omkring, og det gør vi ret struktureret,” siger Trine Jensen, der er marketingchef hos Fullrate, til Newspaq.

Tendensen med overvågning af kunder på sociale medier bekymrer Anette Høyrup, der er jurist i Forbrugerrådet.

”Jeg mener, det er meget krænkende, fordi forbrugeren ikke er klar over, det foregår. Det er noget, der sker bag ens ryg, det er fuldstændig uigennemsigtigt,” siger hun til Newspaq.

Der ikke umiddelbart noget ulovligt i det, da Twitter og åbne Facebook-profiler er offentlige steder, fortæller Janni Christoffersen, der er direktør i Datatilsynet.

”Men det bliver et problem, hvis det får karakter af en systematisk overvågning, som man ikke gør kunderne bekendt med,” siger hun.

Så længe det drejer sig om tilfældige søgninger, er der ikke tale om en overtrædelse af dataloven, men helt tilfældig er søgningerne på nettet ikke for de selskaber, Newspaq har talt med.

Et af dem er Danske Bank, som i sommeren 2010 ansatte en ”Social Media Manager”. Han hedder Thomas

Heilskov, og sammen med en kollega holder han hver dag øje med, hvornår banken nævnes på Facebook, Twitter og på private blogs.

Han kan dog ikke se, det skulle være en krænkelse af kundernes privatliv.

”Hvis vi kan se, de har et problem, hvorfor skal vi så ikke hjælpe dem, når vi kan gøre det?” spørger han.

Men der ligger ofte mere end et ønske om god kundeservice bag. Det mener man i hvert fald hos Infopaq, der er et af de bureauer, der hjælper selskaber med at holde øje med aktiviteten på de sociale medier. Administrerende direktør Claus Jensen fortæller, at brugere med mange ’followers’ på Twitter har større interesse end dem, der ingen har.

”Effekten af positiv eller negativ omtale er selvfølgelig meget større der, hvor der er 300 ’followers’, end der, hvor

der er to. Det er selvfølgelig, fordi man er bange for dårlig omtale” og tilføjer, at tendensen er meget større i England, USA og i Sverige, men at Danmark nu er ved at følge trop.

Det samme mener Thomas Heilskov fra Danske Bank. Han arbejder i øjeblikket på at finde ud af, hvordan banken kan være endnu mere til stede på internettet. Det samme gør sig gældende hos Fullrate, som har nedsat en gruppe, der undersøger, hvordan de sociale medier i fremtiden skal håndteres, fortæller marketingchef Trine Jensen.

Hverken Telenor, Danske Bank eller Fullrate oplyser deres kunder om, at de bliver holdt øje med på nettet, men understreger samtidig, at det ikke er nogen hemmelighed. Hos Forbrugerstyrelsen mener Anette Høyrup ikke, at man kan forvente, at kunderne kender til spillereglerne på Twitter og lignende steder.

”Hvis man foretager sådan nogle overvågningsmetoder, så skal man altså oplyse om det. Når man er Fullratekunde, skal man vide, at Fullrate bruger de sociale medier til at indsamle oplysninger om kundernes tilfredshed,” siger hun.

Rikke Bolander, Newspaq

Løgnen om arbejdskraftmanglen

Rød og blå blok er midt i efterlønsdebatten enige om årsagen til problemerne for det fremtidige velfærdssamfund: manglen på arbejdskraft!

I bedste fald må deres analyse betegnes som en ny løgnagtig myte på linje med ældrebyrden.

Løkket løsning hedder afskaffelse af efterlønnen. Thornings løsning er en forhøjelse af den ugentlige arbejdstid med en time.

Deres påstand om en fremtidig mangel på arbejdskraft bringes frem midt i en tid, hvor såvel det private som det offentlige har fyret og fortsætter med at fyre og reducere antallet af ansatte. Der er intet, der tyder på, at denne udvikling vendes. Tværtimod! Udflagningen fortsætter, og den sociale dumping, der først og fremmest bygger på at importere underbetalt arbejdskraft fra andre lande, er med til på en og samme tid at mindske antallet af arbejdspladser og følgelig forøge køen af arbejdsløse.

Senest har Post Danmark erklæret, at de vil fyre omkring 2.500 postarbejdere. Fyringen af et firecifret antal ansatte har ikke høstet nogen forargelse blandt

etablerede politikere eller fagbosser. Postvæsenet vil benytte en aftrædelsesordning for seniorer til at dække en del af indskrænkningen. Alt efter anciennitet følges en aftrædelse af 100-200.000 kr.

Nu er det vanskeligt at afkræve 3F alene at skulle ændre en årtier benyttet og anerkendt praksis i fagbevægelsen, når det kommer til massefyringer. Metoden er benyttet til hudløshed, og i nutiden vel nærmest et sjældent gode, men man kunne midt i en aktuel efterlønsdebat godt tænke sig en skarpere profil.

Det er trods alt hyklerisk, når en statsejet virksomhed fremmer seniorers afgang fra arbejdsmarkedet, mens statsminister og oppositionsleder taler om nødvendigheden af at beholde de ældre på arbejdsmarkedet. Begge parter har endda med deres "velfærdsforlig" fra 2006 forlænget pensionsalderen til det fyldte 71. år og udskudt efterlønnen til det fyldte 62. år.

De er tavse som graven.

Når det gælder imødegåelse af massefyringerne, må fokus rettes mod bl.a. Ældresagen:

- Alle taler om, at vi skal have ældre til at blive længere på arbejdsmarkedet, og så forsøger man samtidig fra arbejdsgivers side at få folk over 60 til at holde op. Udtaler økonom i Ældresagen Jens

Højgaard.

Enhedslistens Frank Aaen har også pippet lidt mod paradokset, men som det fremtidige parlamentariske underlag for en rød blok-regering er harmen til at overskue.

Lederne af henholdsvis rød og blå blok kan nu indvende, at manglen på arbejdskraft er et problem, der vil indtræffe med årene. Det er et fremtidigt problem, der ikke gør sig gældende lige nu.

Det må man med 170.000 registrerede arbejdsløse så sandelig give dem ret i! Omkring 800.000 personer i den erhvervsaktive alder står uden for det ordinære arbejdsmarked. Det danske samfund må siges at råde over en stor arbejdskraftreserve.

Kan vi få problemer på sigt? Arbejdsmarkedsforsker Flemming Ibsen fra Aalborg Universitet mener det ikke:

- Der er absolut ingen garanti for, at der vil være beskæftigelse til efterlønsmodtagerne. Vi risikerer at sidde fast i lavvækstfælden lang tid fremover.

Økonomiprofessor Jesper Jespersen fra Roskilde Universitet erklærer sig enig:

- Der er ikke udsigt til nogen optur, der kan skaffe flere job, i dette årti.

Selv om der rent faktisk skulle være brug for mere arbejdskraft, siger alle

EU strammer grebet om medlemslandene

Med "EU-modellen" vil EU-kommissionen stramme grebet om medlemslandenes økonomiske politik. Den Europæiske Faglige Sammenslutning advarer

Den 13. januar fremlagde hele tre EU-kommissærer en "omfattende plan", som skal samordne og koordinere den økonomiske politik i medlemslandene. Det har fået det temmelig uforståelige navn "europæiske halvår." Men den nye budgetprocedure vil ifølge kommissionen selv "ændre den måde, hvorpå regeringerne fastlægger deres økonomiske politikker og deres finanspolitik-

ker."

Allerede næste danske finanslov, skal efter planen laves på grundlag af anbefalinger fra EU-kommissionen. Når Rådet har godkendt dem, så skal medlemslandene tage hensyn til dem, når de vedtager deres finanslov og økonomiske politik i det hele taget.

- Der er tale om et ny fase i den europæiske integration, proklamerede kommissionsformand Barroso, på pressemødet ved fremlæggelsen.

Den såkaldte vækstundersøgelse, som skal lægge linjerne for landenes finanslov næste gang kræver både nedskæringer og flere arbejdsmarkedsreformer. Men udover at udpege generelle hovedretningslinjer, så kommer der senere mere detaljerede "anbefalinger" for hvert land. Alt sammen inden de

ationale parlamenter går i gang med at diskutere, hvordan de vil indrette sig.

Udover at kræve budgetbalance, så landene lever op til EU's krav, så fokuserer kommissionen på arbejdsmarkedsreformer.

Dagpenge skal ned

- Vi må skabe arbejdspladser, gennemføre pensionsreformer og sikre, at arbejdsløshedsforsikringen er et incitament til at søge arbejde, sagde Barroso.

I pressemeddelelse om planen kræver Kommissionen revision af dagpengesatserne, "for at sikre, at de giver incitament til at vende tilbage til at arbejde," som det udtrykkes.

Kommissionens anbefalinger indeholder ikke de store nyheder, det er

Mangler du akut arbejdskraft?

prognoser, at vi navnlig får brug for højtuddannet arbejdskraft. 80 procent af efterlønerne er imidlertid faglærte eller ufaglærte. Blot to procent har en lang videregående uddannelse.

Mangel på arbejdskraft er et ikke-eksisterende problem de næste ti år! Skulle konjunktoren på et tidspunkt herefter vende, har vi en arbejdskraftreserve på mellem 200.000 og 800.000. Skulle panikken opstå, står millioner fra Østeuropa og de baltiske lande i kø for at få arbejde – også i Danmark.

Hvor er panikken så henne?

Næh, Løkke og Thorning: Efterlønsforringelser og forøget arbejdstid handler om en helt anden dagsorden. Begge forslag – som ikke er acceptable ”løsninger” – får økonomiske konsekvenser, der på den ene side rammer almindelige mennesker på helbred og pengepung og på den anden og modsatte side gavner stat og kapital. Sådan er jo kapitalismens politiske økonomi.

mantraer de har gentaget i årevis, ”det skal betale sig at arbejde” og mere fleksibilitet på arbejdsmarkedet.

Kommissionen vil have ”målrettede midlertidige reduktioner i arbejdsgivernes sociale sikringsbidrag” og skattereformer ”Det er bedre med skattelettelser end skatteforhøjelser” og så skal der være mere ”fleksible lønjusteringer og ansættelsesformer.”

Og så er der en indirekte hilsen til den danske statsminister: Kommissionen forslår en yderligere indsats for at fjerne tidlig pensionsordninger og forhøje den lovbestemte pensionsalder.

Generalsekretæren for EFS, John Monks kalder ”EU-modellen” for en opskrift for et sammenstød med demokratiet.

brink, Fagbevægelsen mod Unionen

To flade og én klemme

Vi kender det alle sammen: Presset kan blive så voldsomt, at der må lukkes noget damp ud. Det er så langt fra altid, at det sker på den mest rationelle måde. Det vil følgende lille historie komme nærmere ind på.

En af mine bedste bekendte – Martin – har gennem de sidste par år været gennem både centrifuge og tørretumbler. Hans ægteskab med en dertil hørende fælles datter i starten af teenagealderen, Malene, gik i opløsning. Eks’en magtede højst at have datteren på besøg i kortere tid ad gangen, så Martin måtte passe datter, arbejde og indrette ny lejlighed i et socialt byggeri, som jeg er sikker på, at Lars den Løkke’lige og hans tro væbner Pia med sikkerhed ville og vil kalde for en ghetto. Malene tog

også en tur i Lykkehjulet med lutter bitre gevinster som udbytte: Forældrene gik fra hinanden, moren gik i sig selv, skolen blev valgt fra, og vennerne lærte hende alt for ivrigt, hvordan misbrug kan dulme smerten. Kim Larsen ville helt klart betegne dem som ”dem, de andre ikke må lege med”.

Sådan et slæng har nogle fælles træk med ”gutterne på bænken”: De holder sammen som ærtehalm, når det gælder ydre faktorer, men hvis der sættes spørgsmålstejn ved det indre hierarki, så udløses skænderi – til tider slagsmål og splittelse. Sådan gik det også i Malenes vennekreds. To af de – i hvert fald for tiden – udstødte lømler så sig sure på Malene: Hun var dømt til chikane. Ideerne var mange og grænserne få og små. Således blev hun opsøgt via opgangstelefonen:

- *Smatso og luder*, lød det højlydt ved gadedøren. Det krævede ikke megen fantasi at forestille sig, at de andre beboere let kunne følge med i envejskommunikationen. Det er klart, at Martin blandede sig, hvilket til tider bragte knægtene til tavshed, men de vendte altid tilbage på et tidspunkt, hvor der ikke var udsigt til mere interessante fornøjelser.

Det blev da også en dag for meget: Martin tog turen fra tredje sal og ned

på strømpefødder. Intetanende fortsatte lømlerne deres forehavende. Stor var overraskelsen derfor også, da Martin helt uventet flåede opgangsdøren op og greb fat i den ene, som fik uddelt en solid kindhest, som ikke var set større, siden revselsesretten blev ophævet for mange år siden.

Dermed fortrak de, men det skulle vise sig, at de hurtigt fik sundet sig oven på episoden. Ti minutter efter balladen stod de på den anden side af facaden og fortsatte deres chikane. Det skulle ikke blive det sidste, Martin hørte fra dem. I løbet af en god uge måtte han således modtage en stævning fra ordensmagten, som udbad sig en høring om episoden.

Det var ikke med det største velbehag, men Martin valgte at give fremmøde i god tro om fair behandling – uden advokat eller anden forberedelse.

Man kommer længst med sandheden, mindedes han at have lært for mange år siden.

Så Martin bekendte sine synder: to flade serveret med indersiden.

Nu fik han overrakt en sigtelse, hvoraf det fremgik, at drengenes beskrivelse rummede betydeligt mere vold og som dessert: trusler på livet.

- *Jamen*, fremstammede Martin, mens det gik op for ham, at der var lagt en pæn lille løkke om hans nakkehvirvler. Situationen var, at den forurettede havde vidne i form af sin kammerat, mens Martin stod uden, og den pågældende kammerat var vilig til at vidne falsk for en sølle tier.

Sagen skulle gå sin gang ved retten, hvorfor de sortklædte krævede deres ret til at tage hans dna:

- *Nu tilhører min røv altså staten*, konstaterede han højlydt, mens han mærkede en svedperle på panden og overvejede, hvorvidt denne klat spyt nu ville lede politiet på nogle af hans ”dregestregere” for 20 år siden og måske i sidste ende koste jobbet, blot fordi han valgte gammeldaws opdragelse og ikke stiltiende at vende den anden kind til.

Reno

12 krav til en ny regering

Arbejderpartiet Kommunisterne

- 1. Stop krigene NU! Velfærd til ALLE!**
- 2. Job til de arbejdsløse, pladser til praktikløse!**
Sæt miljøvenligt arbejde i gang: klimarigtig energi, renovering af skoler, boliger, veje, kloaknet m.m. Praktikpladser til alle – nu!
- 3. Arbejdstiden skal ned, ikke op!**
Skrot løgnene om arbejdskraftmangel og ældrebyrde! Dagpengereget i mindst fire år – med ret til uddannelse! Forsvar reallønnen!
- 4. Ret til et liv efter arbejdet! Hænderne væk fra efterløn, pensionsalder og pensioner!**
Genopret efterløn fra 60 år, folkepension fra 65 år! Full regulering og ligestilling på overførselsindkomster!
- 5. Gratis uddannelse til alle, lige rettigheder!**
Drop forringelser af SU'en, en SU til at leve af! Drop nedskæringer i uddannelse! Afskaf brugerbetaling! Boliger til at betale! Nej til ungdomsarbejdsløshed!
- 6. Flere hænder til velfærd, ikke færre! Stop undergravningen af den offentlige sektor!**
Ligeløn nu! Ingen privatisering af sundhed, det sociale område og offentlig administration! Lige adgang til lægebehandling! En velfungerende ældrepleje! Bedre vilkår for børnefamilierne! Stop nedskæringerne på samfundets svageste!
- 7. Kærlighed og solidaritet kender ingen grænser! Nej til diskrimination, fremmedhad og racisme!**
Ingen pointsystemer eller 24-28-års regler! Afskaf starthjælp og ubetalelige gebyrer! Asylsøgerne ud af centrene!
- 8. Stop kriminaliseringen af politisk, social og faglig kamp**
Afskaf terrorlovene, lømmelpakken og andre særlove, der har undergravet danskernes retssikkerhed!
- 9. Stop det nyliberale EU!**
Nej til monopolernes union! De danske forbehold skal fastholdes! Folkeafstemning om alle traktatændringer! Danmark ud af EU!
- 10. Danske tropper ud af Afghanistan NU – ikke flere krigsventyr!**
Stop militariseringen! Drag de skyldige i den danske krigsdeltagelse til ansvar! Drop indkøb af nye jagerfly! Danmark ud af krigsalliancen NATO!
- 11. Stop klimasnak uden handling! Omstilling til vedvarende energi nu!**
Stop for CO₂-kvotehandelen! Udfasning af fossile brændstoffer, nej til a-kraft! Nej til GMO-afgrøder! Stop militær og krige – de største miljøsyndere.
- 12. Stop skattelettelserne til de rige, beskat dem!**
Beskat de multinationale virksomheder! Stop tilskud til kapitalen og støtten til storlandbruget! Drop kostbare privatiseringer og udliciteringer! Skær ned på voldsapparatet, bureaukrati og kontrol!

**Vi vil hverken nedskæringer eller længere arbejdstid!
Der er en anden vej: Lad de rige betale krisen!**

Unge, ældre, mænd og kvinder:

Det rammer os alle! Stå sammen mod velfærdslagting! Fællesskab og solidaritet!

Arbejderpartiet Kommunisterne

*Tunesien:***Fra spontane protester til regulær opstand**

Den forhadte præsident Ben Ali flygtede fra Tunesien den 14. januar 2011. Det er en stor sejr for det tunesiske folks modige og beslutsomme kamp. I denne artikel fra knæet fra revoltens sidste dage udledes nogle vigtige erfaringer af den folkelige kamp

Protesterne i Tunesien startede som spontane demonstrationer mod ungdomsarbejdsløshed og stigende fødevarerpriser, men udviklede sig til en regulær masseopstand, der nu (14. januar) har sat diktatoren på porten.

Alle byer i Tunesien blev ramt af uroligheder, som den 12. januar nåede hovedstaden Tunis, hvor der indførtes undtagelsestilstand og militær og kampvogne sendtes på gaden. Derefter er det gået stærkt.

Begivenhederne tog voldsom fart inden for den seneste uge med dagligt nye dramatiske udviklinger. Ben Ali-regimet blev ekstremt hårdt presset, og alle forsøg på at undertrykke og knuse protesterne var forgæves. Det har skabt stor bekymring hos dets allierede USA og EU og blandt de øvrige arabiske vasalregimer.

Ben Ali og hans styre lovede i et sidste forsøg på at redde sig selv en hel stribe reformer. Han fyrede regeringen og satte premierminister Mohammed Ghannouchi til at samle en ny.

Men protesterne fortsatte også. Selvom der blev erklæret landsdækkende undtagelsestilstand og udstedt forbud mod, at mere end tre personer samlede, gik folket på gaden. Ben Ali indså, at magten var tabt, og flygtede.

I den sidste tid har protesterne rettet sig mere og mere ind mod at angribe den forhadte præsident Ben Alis magtsymboler og tilholdssteder, herunder ødelæggelse og afbrænding af politistationer, borgmesterkontorer, præfekturer osv. Natlige udgangsforbud og politian-

Protest i hovedstaden Tunis 14. januar

greb er tilsidesat, og i nogle byer er det lykkedes demonstranterne at bryde politimagten og tvinge det ud. I disse tilfælde har militæret valgt ikke at gribe ind. Folket behersker gaderne.

I går torsdag blev seks demonstranter rapporteret dræbt i Tunis. En fransk menneskerettighedsgruppe sagde torsdag, at mindst 66 er dræbt af politi og sikkerhedsstyrker, siden opstanden begyndte. Det officielle tal er 23.

Det er den tunesiske ungdom, herunder de studerende, der er i spidsen for opstanden, men den har en bred massekarakter. Stort set hele befolkningen er med, mens bevægelsen er blevet politiseret og kræver, at diktatoren Ben Ali og hele hans korrupte system forsvinder, og de politiske og demokratiske rettigheder, tuneserne ikke har kendt under hans styre.

Ben Ali: censur, løfter, repression og mord

Den 74-årige præsident Zine al-Abidine Ben Ali kæmper indædt for sit politiske liv. Han har regeret Tunesien autoritært og diktatorisk siden 1987 og slået hårdt ned på al opposition. I 2009 valgtes han til en ny femårig præsidentperiode, angiveligt med massiv opbakning på 89,62 pct. af stemmerne. Ben Ali er Tunesiens anden præsident siden uafhængigheden fra Frankrig i 1956.

Siden starten af opstanden den 17. december, da en ung, universitetsuddannet mand overhældte sig selv med benzin og satte ild til i protest mod arbejdsløshed og voksende fødevarerpriser, har Ben Ali-regimet taget en lang række metoder i brug for at kvæle opstanden og inddæmme et voksende

raseri i befolkningen.

Censur, løfter, repression og mord er en kort karakteristik af Ben Alis traditionelle metoder. Fra starten har regimet reageret med forsøg på at undertrykke opstanden, ikke mindst gennem at skærpe kontrollen med den i forvejen regeringskontrollerede presse, ved massiv indsættelse af politi til at slå urolighederne ned og ved at erklære undtagel-

sestilstand og natligt udgangsforbud som i hovedstaden Tunis, hvor militær sendtes ind onsdag i denne uge. Ben Ali fyrede samtidig indenrigsministeren i et forsøg på at få en syndebuk for repressionen og lovede i en stor tv-tale den 10. januar at oprette 300.000 job til unge.

Hans problem er imidlertid, at ingen tror på hans løfter, og at hans gamle metoder ikke rigtig virker længere. Twitter, Facebook og andre sociale medier har fået en central placering i nyhedsformidling og organisering af protesterne. De mange drab på civile har ikke skræmt de protesterende, og arrestationer af fremtrædende regime-modstandere som talsmanden for det forbudte Tunesiens Kommunistiske Arbejderparti/PCOT, Hama Hammami, skaber fokus på solidaritet med regimets politiske fanger.

Hvor Hammami ikke får lov til at udtale sig i de tunesiske medier, har han i internationale aviser og medier krævet Ben Alis øjeblikkelige afgang. Onsdag morgen blev han arresteret af sikkerhedspolitiet. Under hele Ben Alis regeringstid har Hama Hammami talrige gange været arresteret, fængslet, truet og chikaneret og hans familie forfulgt.

FN's menneskeretskommissær, Navi Pillay, har forlangt, at rapporter politidrab på civile undersøges. Hun siger, at snigskytter har været sat ind mod protesterne:

- Vi forsøger at få antallet af dræbte bekræftet, sagde hun til Reuters onsdag. Menneskeretsorganisationer rapporterer om næsten 40 dræbte. Så det er klart et resultat af anvendelsen af overdrevne midler, såsom snigskytter, og vilkårlige

mord på fredelige demonstranter.

Brugen af snigskytter mod fredelige demonstranter skal selvfølgelig skræmme de brede masser fra at protestere, så 'ekstremister' og 'ballademagere' kan isoleres.

Men hele det traditionelle repertoire har vist sig virkningsløst. Torsdag måtte Ben Ali i en ny tale til nationen spille sit sidste politiske kort: løfter om omfattende reformer og samarbejde med den legale opposition. I et forsøg på at bevare magten og kølne opstanden meddelte han, at han ikke vil søge genvalg i 2014. Priser på mad og andre dagligvarer skal sættes ned, og han har givet politi og sikkerhedssoldater ordre til ikke længere at skyde med skarpt på demonstranter. Desuden lovede han pressefrihed og et stop for regeringens blokade af en række hjemmesider på internettet.

Talen blev kraftigt applauderet af regimets internationale støtter og modtaget positivt af den legale opposition, som gennem årene har samarbejdet tæt med regimet. Kort efter talen gik Ben Alis støtter i hovedstaden Tunis på gaden og opførte jubelscener over løfterne, mens deres bilhorn truttede lystigt.

Om dette sidste kort er nok til at indstille opstanden, vides endnu ikke. Men der blev igen demonstreret i Tunis og over hele Tunesien fredag under parolen: 'Ud med Ben Ali – Opstanden fortsætter'.

Af nogle kaldes opstanden for 'Jasmin-revolutionen' – og tiden er kommet til at føre den igennem.

PCOT: en demokratisk republik

Ben Ali lovede også i den seneste tale at løslade folk, der var blevet arresteret i forbindelse med urolighederne. Men politiske fanger som Hama Hammami er ikke frigivet. Den virkelige opposition til regimet bliver fortsat betegnet og behandlet som 'terrorister'.

En international kampagne til støtte for det tunesiske folks kamp og for løsladelse af Hama Hammami og de øvrige politiske fanger er ved at tage form. Der er planlagt eller gennemført solidaritetsmanifestationer i en række europæiske lande, heriblandt Frankrig og Spanien.

PCOT – Arbejderpartiet Kommunisternes søsterparti – udsendte i sidste uge en appel til den tunesiske befolkning, der sættes fokus på kravet om Ben Alis afgang, dannelsen af en ny regering til afholdelse af demokratiske valg og udarbejdelse af en ny forfatning:

"Tunesiens Kommunistiske Arbejderparti er med folket, med dets arbejdere, bønder, kvinder og unge, intellektuelle, med alle dem, der ønsker forandring.

Vi mener, at denne længsel efter forandring fordrer Ben Alis afgang og opløsningen af det nuværende regimes marionet-institutioner og etablering af en midlertidig regering, der kan forestå afholdelsen af frie og gennemsigtige valg.

Disse valg vil gøre det muligt at etablere en konstituerende forsamling, ansvarlig for at udarbejde en ny forfatning, som vil være en skitse til en ægte demokratisk republik, der fastslår folkets suverænitæt, sikrer respekt for menneskerettigheder, ligestilling og værdighed. De kan indlede en ny økonomisk og social politik, national og folkelig, sikre vores folk arbejde og de nødvendige ressourcer til at opnå en rimelig levestandard og sætte en stopper for korrupsion, vilkårlighed og regional ulighed."

Stillet over for disse revolutionære perspektiver og presset af den fortsatte folkeopstand er Ben Ali slået ind på 'reformvejen'.

Skræmmer de arabiske magthavere og imperialisterne

Det repressive regime i Tunesien har stået på rigtig god fod med den amerikanske imperialisme og EU. Det har meget nære forbindelser med den gamle kolonimagt Frankrig og den forhadte franske præsident Sarkozy. Tunesien er tilmed fremhævet som en slags rolle-

Over hele Tunesien kæmpede unge med politiet og gik til angreb på Ben Ali-regimets magtpositioner

model i den arabiske verden.

I de seneste dage har piben imidlertid fået en anden lyd. Der er stor frygt blandt arabiske magthavere for, at opstanden skal udvikle sig og protesterne brede sig videre fra Tunesien og nabolandet Algeriet, hvor de også har givet sig udtryk i uro og dræbte. I alle arabiske lande advares der om 'det tunesiske scenarion', og magthaverne træffer forskellige foranstaltninger til at imødegå dem.

Det særlige kendetegn ved opstanden er, at det er en social revolte, der ikke er hyllet i en religiøs klædedragt. Det er, hvad magthaverne frygter mere end noget andet.

I de allerfleste af disse lande eksisterer de samme forhold, som udløste eksplosionen i Tunesien: massiv arbejdsløshed, stigende madpriser og politisk undertrykkelse. Magthaverne i Saudi-Arabien frygter, at de psykologiske barrierer mod at demonstrere skal blive nedbrudt, og i Jordan overvejer en ny regering at opgive planlagte prisforhøjelser, efter at Det muslimske broderskab har advaret om, at deres gennemførelse vil føre til en 'eksplosion uden fortilfælde efter det nordafrikanske mønster'.

Forts. på næste side

Netavisen

**Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag**

**Følg også med i
KPnetTV**

www.kpnet.dk

Den tunesiske ungdom vil revolution - langt om længe

Af Sam

EU og USA har forholdt sig meget stilfærdigt til opstanden i Tunesien og deres trofaste allierede Ben Ali, som nu er i store vanskeligheder. De har bistået, hvad de kunne, ved ikke at fokusere på denne sociale revolte i et arabisk land og lade medierne underspille dens betydning.

Ben Ali har trofast fulgt de imperialistiske nyliberale diktater fra bl.a. IMF og ladet sit folk betale, samtidig med at han og hans klike har beriget sig. Det forlyder, at hans familie allerede har forladt landet, og at han selv følger efter, hvis det for alvor brænder på.

USA har selvfølgelig bemærket, at der er intern uro hos dets arabiske 'venner' og allierede. I årtier har USA levet fint med manglende demokrati og endeløs undertrykkelse.

På et møde i Qatar kritiserede den amerikanske udenrigsminister Hillary Clinton de arabiske regeringer for korruption og for, at demokratiske reformer er gået i stå – og at problemerne skærpes af en meget stor ungdomsbefolkning, der har svært ved at finde job og kanaler til at udfolde sig.

- *Men nogle lande har gjort store fremskridt i demokratisk styreform, er folk i mange andre blevet trætte af korrupte institutioner og en stagneret politisk orden*, sagde hun i en tale til den regionale konference Forum for the Future: - *Regionens fundament er ved at synke ned i sandet.*

Med et næsten klassisk udtryk for, at reformer tilbydes, når revolution truer, tilføjede den amerikanske udenrigsminister:

- *Hvis lederne ikke tilbyder en positiv vision og giver unge mennesker meningsfulde måder, hvorpå de kan bidrage, vil andre fylde vakuummet ... Ekstremistiske elementer, terroristgrupper og andre, der vil suge næring af desperation og fattigdom, er der allerede og appellerer om opslutning og konkurrerer om indflydelse.*

Hun fortalte ikke, hvordan Ben Ali, Egyptens Mubarak eller det saudiske kongehus og USA's andre vasaller overhovedet skal være i stand til at tilbyde en 'positiv vision' til deres befolkninger, som brænder efter at sætte dem på porten.

"Vi er blevet vant til at sladre om regeringen og føle, at vi konspirerede, men nu ser vi, at tiden for oprør er kommet"

The Guardian, 13. januar 2011

Jeg tilhører den nye generation, der har levet i Tunesien under præsident Ben Alis absolutte magt.

På gymnasier og høje lærestudier er vi konstant bange for at diskutere politik: "Der er angivere overalt", får vi at vide. Ingen tør diskutere politik offentligt, alle er mistænkelige. Vores nabo, vores ven, vores købmand, kan være angivere for Ben Ali: Ønsker du eller din far at blive taget med magt til et ukendt sted kl. 04.00?

Vi voksede op med denne frygt for aktivisme, vi læste videre, gik ud og festede trods politikken.

I løbet af gymnasiet begyndte vi at finde ud af detaljer om den "kongelige familie" og høre historier her og der – om en slægtning til Leila (*Trabelsi, præsidentens kone*), der overtog kontrollen med en industri, der tilegnede sig en andens land, der handlede med den italienske mafia.

Vi talte og diskuterede iblandt os selv – alle var klar over, at hvad der foregik, men der var ingen handling. Vi lærte hurtigt, at tunesisk tv er det værste tv, der findes. Alt er relateret til at glorificere præsident Ben Ali, som altid blev vist fra sin bedste side. Vi ved alle, at han farver sit hår sort. Ingen kan lide hans kone, der har et træagtigt smil: Hun synes aldrig at være oprigtig.

Vi lever ikke, men tror, at vi gør. Vi ønsker at tro, at alt er i den skønneste

Tunesisk gymnasieungdom støtter Jasmin-revolutionen.

orden, fordi vi selv er en del af middelklassen, men ved, at hvis cafeerne er fyldte i løbet af dagen, er det, fordi de arbejdsløse er der for at diskutere fodbold. De første natklubber åbner, og vi begynder at gå i byen, at drikke og nyde nattelivet omkring Sousse og Hammamet.

Andre historier cirkulerer: om en Trabelsi, som gav en eller anden en et frygteligt spark, blot fordi han havde lyst til det, eller en anden, som forårsagede en bilulykke for derefter at tage hjem for at sove. Vi udveksler historier, stille, hurtigt. På vor egen måde er det en form for hævn. Via sladder har vi følelse af, at vi konspirerer.

Politiet er bange. Hvis du siger, at du er tæt på Ben Ali, åbnes alle døre, hoteller tilbyder de bedste værelser. Parkering er gratis, trafiklove forsvinder som dug for solen.

Internettet blokeres, og censurerede sider benævnes "ikke fundne sider", hvis de da nogensinde har eksisteret. Skolebørn bytter Proxy-servere, og sætningen er blevet kult: "Har du en Proxy-server, der virker?"

Alle ved, at Leila har forsøgt at sælge en tunesisk ø, at hun ønsker at lukke den amerikanske skole i Tunis for at fremme sin egen skole. Som jeg siger, historierne cirkulerer. På nettet og under diskene udveksler vi "La régente de Carthage" (*en kontroversiel bog om Leila Trabelsi og hendes families rolle i Tunesien*).

Vi elsker vort land, og vi ønsker reelle forandringer, men der er ingen organiseret bevægelse: Stammen er villig, men høvdingen mangler.

Korruptionen, bestikkelserne – ønsker vi simpelthen at skrotte. Vi begynder at ansøge om at studere i Frankrig eller Canada. Det er fejlt, og vi ved det. Vi efterlader landet til "resten", tager til Frankrig og glemmer og kommer så tilbage i ferierne. Tunesien? Det er strandene ved Sousse og Mammamet, natklubberne og restauranterne. Et gigantisk ClubMed.

Og så afslører Wikileaks alt det, som alle hviskede om. Og så brænder en ung mand sig selv. Og så bliver 20 tunesere dræbt på en dag.

Og for første gang ser vi muligheden for at gøre oprør, at tage hævn over den "kongelige" familie, der har taget alt, omstyrte den etablerede orden, der har ledsaget vor ungdom. En uddannet ungdom, der er trætte af og rede til at ofre alle symboler for det autokratiske Tunesien med en ny revolution, Jasmin-revolutionen – den ægte.

Artiklen er oprindeligt offentliggjort på fransk på nawaat.org. Oversat til dansk af Kommunistisk Politik efter uruknet

Et wikileak, som udløste den tunesiske krise

Af Gregory White

Tunesiens regering er kollapsedet, delvist som følge af prisstigninger på fødevarer og arbejdsløshed, men også på grund af WikiLeaks.

Et af den amerikanske regerings kabeltelegrammer, der er frigivet af Wikileaks, afslørede korruptionen hos den tunesiske præsidentfamilie, dens dominerende stilling i landets erhvervsliv og evne til at tilsidesætte dets love.

I hele denne lækage blev præsident Ben Alis familie betegnet "Familien". Regeringen forsøgte tidligere på måneden at blokere adgangen til Wikileaks.

Her er hovedpunkterne i lækagen, fra juni 2008:

Om præsidentfamiliens magt:

Hvad enten det gjaldt folks penge, forretning, land, ejendom, og endog deres yacht, sådan gik rygten, hvis præsident Ben Alis familie begærede det, fik den, hvad den ønskede.

Om familiens forretningsaftaler:

Den økonomiske virkning var tydelig for tunesiske investorer – af frygt for Familiens lange arm (...) afstod man fra nye investeringer ved at holde indenlandske investeringer i bund og arbejdsløsheden høj ...

Endvidere:

Familien betegnes ofte som en slags mafia, og en henkastet reference til

'Familien' er nok til at indikere, hvilken familie der menes. **Omtrent halvdelen af det tunesiske erhvervsliv kan hævde en forbindelse til Ben Ali via ægteskaber**, og mange af disse slægtninge har udnyttet deres slægtskab til fulde. Ben Alis kone, Leila Ben Ali, og hendes stærkt udvidede familie – Trabelsi'erne – har vakt den største vrede hos tuneserne.

Om yachten:

I 2006 rapporteredes det, at Imed og Moaz Trabelsi, Ben Alis nevøer, **havde stjålet en yacht** tilhørende Bruno Roger, en fransk forretningsmand med gode forbindelser og formand for Lazard Paris. Tyveriet, der blev omfattende omtalt i fransk presse, kom for en dag, da yachten – nymalet for at dække de kendetegnende karakteristika – dukkede op i havnen i Sidi Bou Said.

Om bankvæsenet:

Tunesiske forretningsfolk spørger med, at den vigtigste forbindelse, man kan have, er med sin bankmand, hvilket

afspejler betydningen af de personlige kontakter frem for solide virksomhedsplaner til at sikre finansiering.

Ifølge en repræsentant for Credit Agricole købte Marouane Mabrouk, en af Ben Alis svigersønner, 17 % af aktierne i den tidligere Banque du Sud (nu Attijari Bank) lige før privatiseringen af banken. Disse 17 % var kritiske for opnå kontrol med bankens aktier, da privatiseringen kun omfattede en 35 % andel i banken.

Repræsentanten for Credit Agricole bekræftede, at Mabrouk handlede sine aktier til udenlandske banker med betydelig fortjeneste, hvor vinderen af tilbudsrunderen, den spansk-marokkaniske Santander-Attijariwafa, i sidste ende betalte en større præmie, der ikke blev bogført, til Mabrouk.

Sluttelig, en forudseende advarsel:

Skønt den smålige korruption svier, er det Ben Ali-familiens udskejelser, der har opflammet tunesernes vrede. **Hvor tuneserne kan se frem til stigende inflation og høj arbejdsløshed, så har den skamløse udstilling af rigdom og de vedholdende rygter om korruption kastet ved på bålet.**

Mens arbejdsløshed og inflation er dybereliggende årsager til revolutionen, så kan denne WikiLeak have været gnist, der satte offentligheden op imod regeringen – og væltede den.

Oversat af Kommunistisk Politik efter Information Clearing House

Opråb fra Tunesiens Kommunistiske Arbejderparti (PCOT) til det tunesiske folk og de demokratiske kræfter

Dette opråb fra PCOT blev omfattende distribueret under opstanden i Tunesien og bidrog til at sikre Ben Ali-regimets fald ved at udstikke en ny retning for det tunesiske folks fremtid. Det har også været en rettesnor for partiets virksomhed i den nye situation efter diktatorens flugt

Tunesiens Kommunistiske Arbejderparti mener, at Ben Alis tale her i eftermiddag (10. januar 2011) ikke er andet end en gentagelse af de foregående. Den kriminaliserer folkelige protester og betegner dem som sædvanlig som uro og komplotter, der er orkestreret af "ekstremister", af "købte folk" og påståede "terrorist-bander."

Med denne metode forsøger han at fordreje virkeligheden og undgå ethvert ansvar, der peger på de reelle gerningsmænd. Det er en måde til at retfærdiggøre politiets undertrykkelse og drab, den tunesiske befolkning lider under. Mange martyrer er faldet i forskellige regioner af landet, især i Tahla, Kasserine, Regueb, Sidi Bouzid og Menzel Bouzayane.

I sin tale har Ben Ali igen truet forgæves. Han har ikke truffet nogen skridt til at forhindre, at der bliver åbnet ild mod demonstranterne, til at trække politiet tilbage, heller ikke til at løslade fanger, ej eller til at trække politiet og hæren væk eller til at respektere det

tunesiske folks ytringsfrihed, demonstrationsfrihed og organisationsfrihed.

Ben Alis er besat af sine trusler, og de vil helt sikkert fremprovokere flere ofre blandt befolkningen og formentlig et ny blodbad, som alle myndigheder vil være ansvarlige for.

Ben Ali lover nu igen at skabe arbejdspladser, men ingen ved, hvordan disse arbejdspladser vil blive finansieret, eller hvordan løftet skal kunne opfyldes af en korrump administration. Hvis det er muligt at ansætte 300.000 mennesker på så kort tid, hvorfor har myndighederne så ladet situationen rådne i et sådant omfang? Hvorfor har de ikke truffet hasteforanstaltninger for de arbejdsløse ved at give dem en understøttelse, der tillader, at de kan leve med værdighed?

De spørgsmål, som de folkelige protester rejser, er dybe, de er særdeles alvorlige og omhandler ikke kun arbejdsløsheden, men også udbytningen, leveomkostningerne, det skærende misforhold mellem regionerne, korruptionen, uretfærdigheden og vilkårligheden. Ben Alis regime har endnu en gang demonstreret sin manglende evne til at levere hensigtsmæssige løsninger på de rejste krav.

Ben Alis regime har lidt fiasko med sine økonomiske, sociale og politiske planer. Det er det, befolkningen demonstrerer, og som det har tilkendegivet med krav om forandring. Befolkningen forlanger, at Ben Ali, der har siddet på magten i 23 år, går af – for at fjerne vilkårlighed, sikre den enkeltes og den offentlige frihed, og etableringen af uafhængige og retfærdige demokratiske institutioner i alle sektorer, samt retsforfølge de involverede i korrupktion

og tilbagelevere deres goder til folket.

Tunesiens Kommunistiske Arbejderparti er med folket, med dets arbejdere, bønder, kvinder og unge, intellektuelle, med alle dem, der ønsker forandring. Vi mener, at denne længsel efter forandring fordrer Ben Alis afgang, opløsningen af det nuværende regimes marionet-institutioner og etablering af en midlertidig regering, der kan forestå afholdelsen af frie og gennemsigtige valg.

Disse valg vil gøre det muligt at etablere en konstituerende forsamling, ansvarlig for at udarbejde en ny forfatning, der vil være en skitse til en ægte demokratisk republik, som fastslår folkets suverænitet og sikrer respekt for menneskerettigheder, ligestilling og værdighed, adresserer en ny national og folkelig økonomisk og social politik, sikrer vores folk arbejde og de nødvendige ressourcer til at opnå en rimelig levestandard samt sætter en stopper for korrupktion, vilkårlighed og regional ulighed.

Dette er den vej, Tunesiens Kommunistiske Arbejderparti foreslår og betragter som den bedst mulige. Tunesiens Kommunistiske Arbejderparti opfordrer alle partier og politiske kræfter, fagforeningerne, forsvarere af menneskerettighederne, ungdommen og de intellektuelle til at samle deres styrker omkring et fælles alternativ til det despotiske regime, til at følge folkets vilje, for at deres ofre og martyrernes blod ikke skal være udgydt forgæves.

Tunesiens Kommunistiske Arbejderparti
10 januar 2011

Om Hamma Hammamis arrestation

Udtalelse fra PCOT

Hamma Hammami blev anholdt af det politiske politi, der ransagede hans hjem i morges. Anholdelsen skal ses i sammenhæng med Ben Alis trusler i hans seneste tale. Faktisk blev hans tale efterfulgt af en bølge af anholdelser i forskellige regioner af landet, anholdelser af fagforeningsfolk, politiske aktivister og unge, herunder medlemmer og sympatisører af PCOT.

Anholdelsen kommer dagen efter et opråb fra PCOT til det tunesiske folk og dets demokratiske kræfter om at forene deres kræfter omkring et fælles alternativ til det despotiske regime, kræve Ben Alis afgang og en opløsning af det nuværende regimes marionet-institutioner og etablere en provisorisk national regering med ansvar for at organisere frie og gennemsigtige valg.

Disse valg vil gøre det muligt at etablere en grundlovgivende forsamling valg med ansvaret for udarbejdelsen af en ny forfatning, som kan danne grund-

laget for en ægte demokratisk republik, etablere folkets suverænitet og sikre respekten for menneskerettighederne, ligestilling og værdighed. De kan indlede en ny økonomisk og social politik, en national og folkelig politik. De vil kunne sikre arbejde til folkets sønner og døtre og de nødvendige ressourcer til en anstændig tilværelse og sætte en stopper for korrupsion, vilkårligheden og regionale uligheder.

Tunesiens Kommunistiske Arbejderparti kræver øjeblikkelig løsladelse af deres ledere, Hamma Hammami og Ammar Amrussia, dets medlemmer og alle tilbageholdte. Og vil holde myndighederne ansvarlige for eventuelle angreb og skade på disse.

Disse anholdelser vil ikke afskrække vores parti fra at påtage sig sit ansvar for vores folk i deres kamp mod diktaturet.

Til slut gentager Tunesiens Kommunistiske Arbejderparti sin opfordring til

Hamma Hammami er en hovedskikkelse i modstanden mod Ben Ali-regimet i hele dets levetid. Han blev arresteret med brug af magt, da konfrontationen med regimet spidsede til, uden at der blev rejst anklager eller han blev fremstillet for en domstol. To dage efter Ben Alis flugt blev han løsladt på ordre af den tidligere premierminister sammen med hans kammerat Ammar Amrussia

at gå sammen om at vælte Ben Ali og etablere et demokratisk styre i folkets tjeneste.

Tunesiens Kommunistiske Arbejderparti

Tunis, 12. januar 2011

Historisk sejr for det tunesiske folk

Fredag den 14. januar flygtede Ben Ali ud af Tunesien, da han opgav at fortsætte kampen for at bevare magten. På utrolig kort tid lykkedes det den tunesiske folkeopstand at sætte Ben Ali på porten, der som præsident har regeret landet med hård hånd i 23 år, hele tiden i tæt samarbejde med USA og EU, ikke mindst med den gamle kolonimagt Frankrig.

- Det er en historisk sejr for det tunesiske folk, siger Klaus Riis fra Arbejderpartiet Kommunisterne: - Og det er samtidig en sejr, der rummer store perspektiver for hele den arabiske verden. Det tunesiske folk har vist, at det kan lade sig gøre at gå på gaden og afsætte et korrupt og undertrykkende regime. Der er

mange andre arabiske regimer, der kan stå for tur. Noget tyder på, at en venstre-bølge som i de foregående år i Latinamerika er ved at rejse sig i regionen.

Ben Ali blev stadig mere presset af en massebevægelse med ungdommen i spidsen, som havde fået nok af arbejdsløshed, stigende priser og et korrupt og undertrykkende regime.

Trods politi-angreb og beskydning af massedemonstrationer – indbefattet brug af snigskytter – lykkedes det ikke regimet at inddæmme eller pacificere bevægelsen. Den blev tværtimod stadig mere stædig i sit krav om, at Ben Ali skulle væk, og gik til angreb på hans parti og magtapparat.

Før Ben Ali flygtede, fyrede han regeringen og pålagde premierministeren at danne en ny, og erklærede samtidig generel og landsdækkende undtagelsestilstand. Det er endnu uvist, om den opretholdes. Den tunesiske overklasse og imperialistmag-

terne har ofret Ben Ali, men har ikke i sinde at give folket magten.

Klaus Riis fortsætter:

- Vi lykønsker også vores søsterparti, det forbudte Tunesiens Kommunistiske Arbejderparti/PCOT, med denne sejr, som det har en stor andel i. Dets talsmand, Hamma Hammami, der i internationale medier formulerede kravet om Ben Alis afgang og blev udsat for en voldelig arrestation, er løsladt og står som en af de mest fremtrædende skikkelser i det tunesiske folks kamp for en bedre fremtid.

- PCOT har fremlagt et program for at bringe Tunesien ud af den krise, Ben Ali-regimet har skabt. Det er et program, som bryder med Tunesiens traditionelle rolle som et appendiks til imperialistmagterne og vil sikre en demokratisk og progressiv folkelig magt. I den kaotiske situation efter Ben Alis flugt står det som et centralt fremtidsperspektiv for et nyt Tunesien, konstaterer Klaus Riis.

De rigeste amerikaneres klassekrig bliver stadig vildere

Af Larry Beinhart

Lande med stor ulighed i indkomst er ustabile. De har store underklasser, høj kriminalitet og ringe muligheder

Vi står midt i en klassekrig.

Det er de store firmaer og de rigeste mod resten af os. Vi taber.

I 1962 rådede de rigeste én procent af de amerikanske husholdninger over 125 gange den velstand, som gennemsnits-husholdningerne havde. I dag har de 190 gange så meget. Skyldes det en tidevandsbølge, som hæver alle både, og bare nogle enkelte en smule højere? Nej.

Fra 1950 til 1965 steg den gennemsnitlige families indkomst fra 24.000 dollars til 38.000 dollars om året. Tæt på 4 procent om året. Tæt på 60 procent over 15 år. Det kan kaldes en stigende tidevandsbølge.

I 1964 blev der gennemført en stor skattelettelse. Det var der, tingene begyndte at gå tilbage for almindelige folk. Midt i 70'erne gik middelklassens opgang i stå. Fra 1974 til 2010 steg gennemsnitsindkomsten fra 42.936 til 49.777 dollars. Det er ikke fulde 16 procent på 25 år, og mindre end seks tiendedele procent pr. år.

I korthed: Da skatterne blev sat op

under Clinton, steg gennemsnitsindkomsten og toppede i 1999 på 52.587 dollars, og derefter gik den nedad efter Bushs skattelettelser. Husk, at der er tale om den gennemsnitlige familieindkomst. I 50'erne og 60'erne blev familiens indkomst for det meste optjent af én person. I dag kommer familieindkomsten normalt fra mindst to personer.

På samme tid drønedes de riges indkomster i vejret. I 1979 tjente den rigeste én procent af amerikanerne ni procent af al amerikansk indkomst. Nu tjener de 24 procent. Én procent af amerikanerne modtager godt en fjerdedel af al indkomst i landet.

Så kom krakkene i 2001 og 2008 og recessionerne, der fulgte i deres kølvand.

Krakket har ikke ændret spor. Tingene er blevet værre.

Justeret for inflation er mindstelønnen faldet med ni procent fra 1990 til 2005, mens fabriksarbejdernes løn kun er steget 4,3 procent i de sidste 15 år.

Samtidig er de rige blevet rigere.

Firmaernes profitter er steget med 106,7 procent. Standard & Poors 500 ligger stadig 141,4 procent højere end i 1990. Direk-

tørlønningerne er vokset med 282 procent. Kald det omfordeling af rigdom. Eller kald det klassekamp.

Hvad er galt i, at de rige bliver rigere?

Timothy Noah fra Slate konstaterede i *"The United States of Inequality"* ("Ulighedens USA"): "Indkomstfordelingen i USA (er blevet) mere ulige end i Guyana, Nicaragua og Venezuela og ligger omtrent på linje med Uruguay, Argentina og Ecuador".

Kig lige på den liste!

Lande med stor ulighed i indkomster er ikke verdens førende inden for forskning, teknologi, industri og innovation. De er ustabile. De har store underklasser. De har høje kriminalitetsrater. De byder kun på ringe muligheder.

I sådanne lande har de rige uforholdsmæssig stor magt. De tager kontrol med alle grene af samfundslivet og ganske særligt regering, politi og retsvæsen. De bliver selvsupplerende.

Hvis de nuværende tendenser fortsætter, vil "USA i 2043 have samme ulighed i indkomster som Mexico". (Tula Connell, 12. marts 2010, AFL-CIO Now)

Lande med en høj grad af indkomstu-lighed er tredjeverdenslande.

Sådan her kan vanlige folk klare sig i samfund med høj ulighed: Det primære – og bedste – våben er en progressiv beskatning. Bevæger folk sig op ad indkomststigen, betaler de en højere rate

Lærere i Chicago protesterer i maj 2010 mod budgetnedsættelser og højere klassekvotienter

for hvert trin. Arbejdsfri indkomster – som dividender og kapitalindkomster – skal beskattes mindst lige så højt som optjent indkomst (penge, som folk faktisk arbejder for). Skattelettelser til de rige betyder med præcis nøjagtighed nedgang i almindelige amerikaneres formue. Skattelettelser til de rige betyder med tilsvarende nøjagtighed en vækst i ulighed. Vi havde en mulighed for at sinke denne proces ved at lade den sidste runde, Bush-skattelettelserne, blive ophævet. Vi har tabt den runde.

Folk kan uddanne sig og bevæge sig videre op

Da jeg voksede op i 60'erne, havde New York gratis universiteter. Det blomstrende SUNY-system forlangte 400 dollars i betaling for undervisning pr. semester. Det mindste Regents' legat lød på 400 dollars pr. semester. Hvis man som studerende ikke fik det, kunne man let tjene pengene til undervisning med et sommerjob. Det samme gjaldt for de fleste statsuniversitets-systemer over hele landet.

I dag må studenterne optage lån. Den gennemsnitlige studiegæld for en bachelorgrad (glem alt om et doktorat, en juridisk eller lægelig uddannelse) er på 20.000 dollars. Den første og mest reelle lektion, du får, når du starter på en uddannelse, er, hvordan du står til tjeneste for bankerne.

Vi tabte den kamp.

Hvad betyder det?

”Børn fra lavindkomstfamilier har kun én procent chance for at nå op i de øverste fem procent af indkomstfordelingen, modsat de riges børn, som har

godt 22 procent chance.

Børn født i midterste femtedel af forældrenes familieindkomst (42.000 til 54.300 dollars) har cirka samme chance for at ende i en lavere femtedel end forældrene (39,5), som de har for at rykke op i en højere femtedel (36,5 procent). Deres chance for at nå op i de øverste

fem procents andel af indkomstfordelingen er kun 1,8 procent”.

(Understanding Mobility in America, Tom Herz. Det Amerikanske Universitet, 26. april 2006).

De arbejdende kan organisere sig og danne fagforeninger

Fagforeninger gør andet og mere end at få lønforhøjelser. De forbedrer arbejdsvilkår og sikkerhed. De giver beskyttelse imod misbrug, trusler og uberettiget fyring. Fagforeningsfjendske arbejdsgivere må konkurrere, til dels for at holde fagforeninger ude. Så det, at der eksisterer fagforeninger, er til gavn for alle. Fagforeninger har også politisk magt; de bruger penge og mobiliserer deres medlemmer til at stemme.

Virksomhederne er blevet rigtig dygtige til at baske fagforeningerne. Og de

bliver stadig bedre til det. Ifølge *Business Week* har de amerikanske selskaber ”i løbet af de sidste to årtier forfinet deres evne til at afværge arbejdergrupper”. (Hvordan markedet holder fagforeninger fra livet, 28.10 2002)

I 1940 stod hver tredje ansatte i den private sektor i fagforening. I dag er det kun 7,2 procent. Kun i den offentlige sektor forbliver fagforeningerne stærke med 37 procent medlemskab.

Hvis man læser aviser eller ser fjernsynsnyheder, vil man næsten hver dag støde på historier imod de offentligt ansattes fagforeninger. De folk, som underviser dine børn, indsamler affald, renser kloakker, styrer busser og tog, er politibetjente eller brandmænd. Det er historier, som går ud på at fortælle, at deres pensionsfonde vil få delstaterne til at gå fallit, at det er de fagligt organiserede lærere, der har ødelagt vore skoler. ’Velgørenheds-skoler’ – uden fagligt organiserede lærere – er den nye favorit-velgørenhed for milliardærer.

Når et land er, eller bliver, et tredjeverdensland, er den anden ting, man kan gøre, at flygte. Til et sted, som er rigere og friere. Som Amerika.

Når Amerika bliver Mexico, hvor kan man så flygte hen?

Larry Beinhart er forfatter til ”Wag the Dog,” ”The Librarian,” og ”Fog Facts: Searching for Truth in the Land of Spin”. Hans nyeste bog er ”Salvation Boulevard”.

Oversat af KP efter Alternet.

Grønland og kolonimagten Danmark i medierne

Debatmøde i Oktober Bogcafé, Kbh.

Tirsdag den 25. januar kl. 19

Oplæg ved journalist-studerende Eva Waldorf samt en kort film.

Et skærpet blik på Danmark som kolonimagt og mediernes rolle. Også Grønlands rolle i Danmark's forhold til USA og i USA's forsvar vil blive berørt (CIA's fangeflyvninger, missilskjoldet, Thule-basen).

Kl. 21 Kort orientering og diskussion af udviklingen i Tunesien

Ved AKP-København

Den tunesiske opstand har fornyet troen på muligheden af revolutionær forandring. APKs søsterparti PCOT har spillet en vigtig rolle i begivenhederne.

Der kan købes et billigt måltid mad kl. 18

Oktober Bogcafé, Egilsgade 24, Islands Brygge

Valgrygterne går

Valgrygterne går, og der råbes og skriges om lyksalighederne ved, at efterlønnen afskaffes. Ja, det er vel nok godt, men for hvem? Jo, det er godt for virksomhedsejerne, for så bliver udbudet af arbejdskraft større, og så er det nemmere at presse lønningerne i bund, for ikke at tale om at piske til mere stress og jag.

Vi kan slide os ihjel på arbejdet, så slipper de jo også for at betale os pension ... men hvem var det for resten lige, der tjente pengene til pensionen?

Samtidig med hurlumhejet om efterlønnen er der fra 1. januar trådt en lang række nedskæringer i kraft. En lille én er afskaffelsen af efterløns-buskortet. Nærmest i hemmelighed blev det aftalt sammen med finansloven. Mange efterlønnere er gået forgæves for at forny kortet efter nytår, så nu må der cykles nogle år endnu, hvis pengene skal slå til.

Også de studerendes billig-kort blev afskaffet. Det er mange penge, når man har en SU, der i forvejen ikke slår til.

Længden af den tid, man kan gå arbejdsløs, skæres ned, og inden længe halveres dagpengeperioden. Besparelser på voksen- og efteruddannelser og på erhvervsskoler. Nedskæringer på børnechecken. Biblioteksafgifterne sættes op. Fyringer på sygehusene igen.

Nej, der er meget, der ikke tåler dagens lys, så det er bedre at nøjes med

at snakke om efterløn. Man kunne jo risikere, at vi, der bærer pyramiden, blev rigtigt vrede.

Som om der ikke er borgerlige partier nok, så fik vi endnu et, stiftet af Mandag Morgen og båret oppe af 'samfundets støtter'. Det er ikke noget, der fremmer den lille mands sag. Endnu nogen, der skal stjæle sendetid i de offentlige medier, så hverdagens virkelighed kan forsøges skjult under masser af fraser om erhvervslivets vilkår og konkurrencen og nødvendigheden af, at alle yder en indsats, og hvad der nu ellers bliver brugt af omskrivninger for den simple sandhed, at de underste som sædvanlig skal betale for de riges overforbrug.

Station 2000

Tillykke til den danske befolkning med en stor sejr i Højesteret

Efter 2 ½ års tovtrækkeri mellem regeringen og os afgjorde Højesteret i dag, at vi 35 personer på befolkningens vegne kan få domstolens afgørelse af, om regeringen begik grundlovsbrud ved at tiltræde Lissabon-traktaten uden folkeafstemning eller mindst 5/6 flertal i folketinget.

Regeringen har med næb og klør forsøgt at forhindre en domstolsprøvelse ved at påstå, at vi ikke havde ret til det. Men til Højesterets ære dømte ret-ten det både demokratisk og juridisk rigtige, at borgere kan føre grundlovs-tilsyn med politikernes beslutninger! Det vil ske nu!

Og en dag ender grundlovssagen med, at befolkningen får rettens ord for, om grundlovens § 20, stk.2 blev overtrådt og vi burde have haft en folkeafstemning om Lissabon-traktaten. Sagen fører desuden til afklaring af en række hidtil uafklarede, juridisk spørgsmål om suverænitetsafgivelse til EU.

Vi skylder en kæmpe tak til de mange mennesker, der på det sidste har givet penge til Folkeafstemnings-komite 2010s pengeindsamling til dækning af vores sagsomkostninger. Uden den støtte måtte vi have opgivet sagen før dommen!

På vegne af sagsøgerne
Helge Rørtoft-Madsen

Stands godkendelse af traktat-ændringer!

35 danskere får nu lov til at få afprøvet deres anklage mod regeringen for grundlovsbrud, da regeringen og Folketinget i 2008 ratificerede Lissabon-traktaten uden en folkeafstemning. Landsretten afviste i 2009 sagen, men den afgørelse har Højesteret omstødt.

"Højesteret fastslår imidlertid, at borgerne har en sådan retslig interesse i sagen, at de har søgsmålsret. Sagen henvises derfor til Landsretten til realitetsbehandling," hedder det i Højesterets afgørelse.

Sagsøgerne kalder afgørelsen for en stor demokratisk sejr.

- Med afgørelsen er der stillet spørgsmålstegn ved den juridiske gyldighed af Folketingets godkendelse af Lissabon-traktaten. Så længe dét spørgsmål er uafklaret, må al dansk ratificering af nye traktatændringer sættes i bero, udtaler Søren Søndergaard, medlem af EU-parlamentet for Folkebevægelsen mod EU.

Folkebevægelsen mod EU

Efterlønnen

*og debatten om dens afskaffelse
havde dommeren bemærket og tænkt:
Det berører ikke mig og mine -
vi har vores gode velfortjente pension
når tiden rinder ud, -
og som han i retssalen viste
det rette samfundssind
og udpræget klassesolidaritet
med domme med brodden vendt nedad -
var også hans tanke på efterlønnen
klar og indlysende.*

N.B.

Stop tyven! Pengene fosser ud af statskassen

Ifølge en undersøgelse foretaget af DR mener 61 %, at velfærden i Danmark er blevet dårligere. Politiken har kontaktet er lang række skoleledere, der fortæller om nedskæringer på 5/6 af skolerne. Nedskæringer, der kommer til at betyde lærerfyringer og manglende vikardækning med dermed aflyste timer. Eleverne får altså ikke den undervisning, de har krav på. Tilmed er undervisningsmaterialerne forældede og skolerne nedslidte. Undervisningsminister Tina Nedergaard siger forrest på undervisningsministeriets hjemmeside: *"Vi kan kun fylde samfundets rammer ud, hvis vi har nogle dygtige unge, som kommer ud på arbejdsmarkedet."* Til Politiken siger hun: *"Enhedsbeløbet per elev er steget i de år, vi har siddet i regering, så vi har en god sag."*

På Zahles seminarium i København blokerer eleverne undervisningen tirsdag den 18. januar, for også på læreruddannelsen mærkes besparelserne. De studerende siger, at *"der er sindssygt mange besparelser"*, og også underviserne på lærerseminariet mærker besparelserne og viste deres utilfredshed i sidste uge.

Det siges, at det er de stigende udgifter til specialundervisning, der dræner skolebudgettet, og at lærerne bare skal bruge mere tid på at undervise. Ved på den måde at mistænkeliggøre lærerne og eleverne umuliggøres enhver form for ærlig meningsudveksling.

Samtidig udfoldes mange bestræbelser på at gøre skolen mere moderne og teknologisk fremme på beatet. F.eks. har ABT-fonden i 2010 uddelt tre milliarder til borgernære it-projekter. Der er bare den hage ved det, at de penge kun kan gå til it, der samtidig frigør arbejdskraft:

- Der er mange muligheder med e-learning og selv-undervisning, videokonferencer og stemmestyrede computere til børn med læsevanskeligheder. Alt sammen noget, som kan frigøre arbejdskraft, så læreren kan undervise flere børn på samme tid. Også elever, som slet ikke er i samme rum som læreren, men kan sidde et helt andet sted, siger Thomas Børner til DR København.

Det Digitale Råd, fire danske it-direktører, fik i maj måned udarbejdet en "business-case" for skolen: *"Den digitale transformation af folkeskolen er ikke en spareøvelse – det er en nødvendig omstilling af skolen. Vi er overbevist om, at Danmarks muligheder i en globaliseret verden er helt afhængige af, at skolen forbereder og udvikler vores børn til fremtidens samfund,"* siger de fire it-direktører bag modellen til folkeskolen. Og tilbage i 2009 snakkede Bertel Haarder om at flytte pengene til renovering af skolerne over til investering i it.

Overordnet er øvelsen altså at kanalisere pengene fra menneskelig omsorg

– som er den, der kunne formindske brugen af specialundervisning – over på teknologiske investeringer. Med andre ord en slet skjult erhvervsstøtte. Det er desværre det samme billede, der tegner sig på alle de traditionelle velfærdsområder som sygehuse, ældrepleje, børneinstitutioner og handicappede, men også på al anden kommunal kontakt med borgerne. En investering, der i øvrigt viser sig at give bagslag i den kommunale service. Der bruges alt for meget tid på mail-korrespondancer med brugerne, hvor det havde været meget hurtigere med en skranke eller en telefonsamtale.

De mange penge, der investeres, og som politikerne hele tiden henviser til, bruges altså til en masse teknologi, som, når det er værst, er penge, der fosser ud af fælleskassen over i lommerne på it-spekulanter som Stein Bagger og andre af hans kaliber. *GBe*

Fakkel demonstration for bevarelse af Holstebro Sygehus og akutberedskabet samlede 5000 mennesker i januar 2011

OKTOBER BOGBUTIK
København
Egilsgade 24, Kld.
2300 København S
35 43 49 50
Mandag til torsdag 16-18

Oktober Bogbutik Fyn
Skibhusvej 100
5000 Odense C
66 14 89 83
Åbningstid:
Hverdage 12 - 17.30

Oktober - Århus
Ny Munkegade 88 kld.
8000 Århus C
Åbningstid:
fre 14 - 17.00

Hvem er de skøre?

Omkring 1.400 mennesker gennemførte fredag den 7. januar en stærk protest mod planlagte nedskæringer i Århus – nedskæringer, der viser den totale kynisme, politikerne lægger for dagen, når deres prioriteringer føres igennem.

I dette tilfælde rammes byens allermost udsatte mennesker – psykiatribrugere, hjerneskadede og udviklingshæmmede. Aktivitetscentre, væresteder, bofællesskaber m.m. skal lukke.

Alle disse steder er helt afgørende fundament for et værdigt liv i fællesskab med andre.

Demonstrationen fandt sted uden for rådhuset, hvor sparekataloget var under førstebehandling. Socialområdet er udpeget til at bære ca. halvdelen af den halve milliard, der årligt skal skæres ned i Århus Kommune. Andre besparelser rammer børneområdet, og nye områder lægges ud i privat licitation.

Byrådsmedlem Jette Jensen vakte forståelig begejstring, da hun pointerede, at Enhedslisten (som eneste parti) ikke støtter spareforliget. Hendes løsningsmodel – at en ny S/SF-regering vil garantere en mere human politik – er dog mere end tvivlsom. I Århus står netop de samme to partier last og brast omkring den asociale politik.

Socialrådsmand Hans Halvorsen (S) lyttede med fra sidelinjen, men ifølge Århus Stiftstidende gjorde protesten ikke større indtryk. Han udtalte til avisen:

'Jeg er nødt til at sige, at vi skal have enderne til at nå sammen, og at besparelserne derfor vil blive gennemført'.

Høringsrunden afsluttedes den 17. januar, og byrådets 2. behandling og vedtagelse af sparepakken foregår efter planen onsdag den 26. januar.

Investeringer på en mia. i infrastruktur der bl.a. skal forbinde A.P. Møllers havneanlæg med motorvejen kan kommunen til gengæld godt finde penge til.

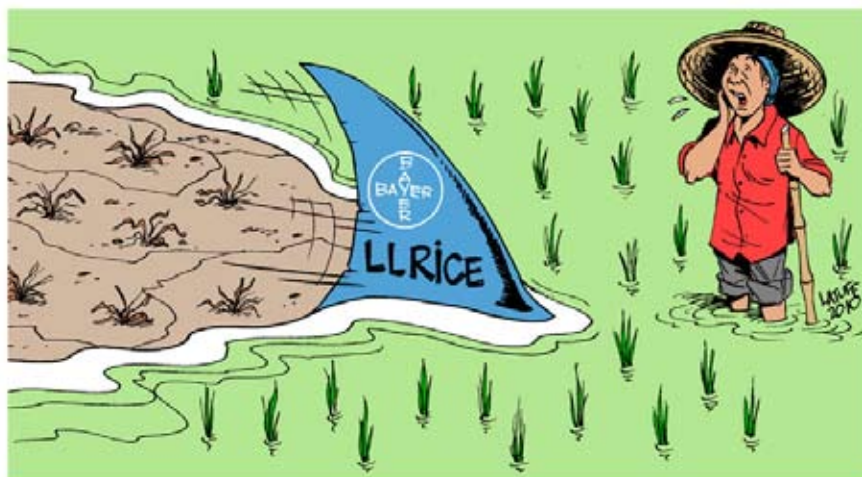
Vi ser frem til flere protester i den kommende tid. Trods politikernes tilsyneladende upåvirkelighed er det vejen frem.

'DET ER IKKE OS, MEN REGERINGEN, DER ER EN BELASTNING'
Citat: Lisbeth Jensen fra ULF (Udviklingshæmmedes Landsforbund)

Se fotoreportage fra demonstrationen på kpnet.dk

Verden ifølge Latuff

Monopolernes genmanipulerede afgrøder ødelægger landbruget